

ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΜΙΚΡΟΦΟΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΙΤΛΟΣ : ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ : *σφρακτα*
periodikōn di' o'fous

ΤΟΜΟΣ : 2

ΤΕΥΧΟΣ : 49 - 72

ΕΤΟΣ : 1866 - 1867

ΕΚΔΟΤΗΣ : ΔΗΣ

ΤΟΠΟΣ : Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ : ΕΛΙΑ

ΗΜ/ΗΙΑ ΦΟΤΟΓΡ. : 1988

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1865-1866)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Ὀκτωβρίου 1866. || Φυλλάδιον 49.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ.— ΙΣΤΟΡΙΚΑ. Τὸ Λευκὸν τριαντάφυλλον.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.— Ὁ γῆς τοῦ Δημίου.— ΠΟΙΗΣΕΙΣ.— Ἔσμα
Λεμβούχου.— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ.— Τὸ Φρούριον τοῦ Καβ-
ρύου.— ΔΙΑΦΟΡΑ. Τί ἔστι διαβάτης.— ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.—
Προβλήματα.— Δῖνιγμα. Εἰδοποιήσεις.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	»	φράγ. 16.

ΔΟΜΗΝΙΣΤΕ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΔΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1866.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 49.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1866.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης.

I

Σήμερον ἀρχεται τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος.

Ἐν τῷ παρελθόντι ἐνιαυσίῳ διαστήματι πολλὰ ἐκοπιάσαμεν καὶ πολλὰ ἐδαπανήσαμεν ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς κυρίους συνδρομητὰς ἡμῶν. Ἄν κατωρθώσαμεν τοῦτο εἴμεθα εὐτυχεῖς· εὐτυχεῖς δὲ καὶ ἂν μόνον δὲν δυσηρεστήσαμεν αὐτούς· διότι, ἐν τοιαύτῃ ὁμῶς περιπτώσει, ἀπεκτίσαμεν ἐφόδιον πολύτιμον διὰ τὸ μέλλον — τὴν πείραν —. Τὴν καλὴν ταύτην γραῖαν συμβουλευθέντες πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν τὸ δεύτερον ἔτος, εἶδομεν ὅτι δύο τινῶν ἔχει ἀνάγκην ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη: ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΣ καὶ ΠΑΓΙΩΣΕΩΣ.

Καὶ πρὸς βελτίωσιν μὲν αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἵνα εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ἐκά-

στῷ φυλλαδίῳ δημοσιεύονται 4—5 ἄρθρα τοιαύτης τινὸς ὕλης:

α'. Ἱστορικὰ περίεργα καὶ δραματικὰ γεγονότα.

β'. Τὰ τερπνότερα καὶ μᾶλλον ἔκτακτα φαινόμενα τῆς φυσικῆς ἱστορίας, τῆς γεωλογίας, τῆς χημείας (μάλιστα τῆς ζωικῆς) καὶ τῆς ἀστρονομίας, ἃ εὐστόμου καὶ ἐπιδείξεως· ἀλλὰ σαφῶς καὶ καταληπτῶς εἰς πάντας καὶ μετ' εἰκόνων ὑποβοηθούτων εἰς τὴν κατὰληψιν τῶν περιγραφῶν.

γ'. Τὰς περιεργότερας ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις, μετὰ εἰκόνων καὶ σχημάτων.

δ'. Περιηγήσεις καὶ περιγραφὰς τόπων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν μᾶλλον ἀγνώστων καὶ ἀπομακρυσμένων ἀπ' ἡμῶν λαῶν, μετὰ εἰκόνων.

ε'. Περιλήψεις ἀρκετὰ ἐκτενεῖς τῶν ἐκδομένων ἐν τῇ Εὐρώπῃ νεωτέρων ὀνομαστῶν μυθιστοριῶν, μάλιστα τῶν διαπρεπόντων κωμωδιῶν,

ως και άλλων τερπνών και περιέργων βιβλίων.

στ'. Στατιστικήν της στρατιωτικής καταστάσεως όλων των εθνών και του διοργανισμού αὐτῶν, πρὸς χάριν ἰδίως τῶν πολλῶν στρατιωτικῶν συνδρομητῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

ζ'. Βιογραφίας τῶν μεγάλων πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, φιλολόγων ἀνδρῶν, καὶ τῶν διαφόρων μεγάλων ἐκείνων πνευμάτων, τὰ ὅποια, κατὰ τοῦ ὄγκου τῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν προλήψεων παλαίσαντα, ἢ μετέβαλον τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου διὰ τῶν ἀνακαλύψεων καὶ ἐφευρέσεων αὐτῶν, ἢ κατέστησαν ἀνετώτερον τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου· εἶναι ἀληθῶς ὠραῖον ἢ ἐξιστόρησις τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐργασιῶν τῶν μεγάλων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὧν οἱ πλεῖστοι οἰκτρῶς κατέστρεψαν τὴν ζωὴν, ἀλλ' ἔτυχον μαυσωλείων καὶ ἀνδριάντων θανόντες.

η'. Διηγήματα καὶ μυθιστορήματα τῶν μᾶλλον ὀνομαστῶν ἀναλυτικῶν ἱστορικῶν τοῦ ἰδιώτου βίου.

θ'. Ποιήσεις πρωτοτύπους, καὶ μεταφράσεις πεζὰς ἢ ἐμμέτρους ποιήσεων μεγάλων ποιητῶν.

ι'. Σκέψεις καὶ ῥήσεις πρωτοτύπους ἢ παραδόξους μεγάλων ποιητῶν καὶ πεζογράφων, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ποικίλη Στοά».

ια'. Διάφορα τερπνὰ ἀνέκδοτα καὶ εὐφυᾶ λογοπαίγνια.

ιβ'. Αἰνίγματα καὶ γρίφους εὐφρεῖς, ἐξεργασμένους ὑπὸ τινος τῶν δοκιμοτέρων παρ' ἡμῖν ξυλογράφων· ἐτι δὲ καὶ νέον τι εἶδος γρίφων ἢ αἰνιγμάτων συνιστάμενον εἰς τὴν ποιὰν πλοκὴν τῶν λέξεων καὶ διαφόρων σχημάτων, ἅτινα εὐφυῶς ἀλλήλοις ἐφαρμοζόμενα, ἀλλὰ μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ ὄχι σπανίως εἰς μάτην, ἀποτελοῦσιν ὠραῖον τι κανονικὸν σχῆμα· τὸ εἶδος τοῦτο τῶν πρόσλη-

μάτων, τὸ ὁποῖον πρώτη ἢ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη εἰσάγει ἐν Ἑλλάδι, εἶναι ἴλιαν ἐν χρήσει εἰς τὰ γερμανικὰ καὶ γαλλικὰ οἰκογενειακὰ περιοδικὰ συγγράμματα.

ιγ'. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν, τέλος, «Ἀττικὰ πάρεργα», θέλομεν δημοσιεῦει τὰ περιέργα νέα τῆς κοινῆς μας καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου εὐτραπέλως πῶς καὶ ἐλαφρῶς, ποῖ μὲν διαλογικῶς ποῖ δὲ διηγηματικῶς, παντοίας παρεμβάλλοντες εἰδήσεις φιλολογικὰς, ἱστορικὰς, ἀνεκδοτικὰς, ἢ ἐφευρέσεων καὶ ἀνακαλύψεων εἰς τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας.

Καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐλκύσῃ τὴν περιέργειαν καὶ νὰ τέρψῃ τὸν ἀναγνώστην.

Ἐν ἐκάστῳ φυλλαδίῳ θὰ ὑπάρχωσι δύο ἢ τρία ἄρθρα ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἐν διηγήματα, ποιήσεις καὶ ἐν μυθιστόρημα· Ἀττικὰ πάρεργα ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ μηνός, Ποικίλη στοά, ἀνέκδοτά τινα, ἐν αἰνίγμα πάντοτε· εἰς δὲ γρίφος καὶ ἐν πρόβλημα ἐναλλάξ.

II

Μυθιστόρημα κατὰ τὸ παρὸν ἔχει ἢ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη «Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου», τὸ κάλλιστον ἔργον τοῦ περιφήμου καὶ πολυγράφου Ἀγγλοῦ μυθιστοριογράφου I. Φ. Σμιθ, ὅπερ μετεφράσθη εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ συνεχίνησε τὰς εὐαισθητοὺς καρδίας ἀποσπάσαν δάκρυα συμπαιεῖας ζωηρὰς καὶ ἀμέτρου τρόμου συγχρόνως. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ὑπὸ τὴν δραματικὴν καὶ ῥωμαντικὴν αὐτοῦ ἐποψίν εἶναι καὶ αὐτοῦ τοῦ Μοντεχρίστου ἀνώτερον· εἶναι ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων τὰ ὅποια ἐνέπνευσεν ζωηρὰ φαντασία ὑπὸ ἐρώσεως ψυχῆς ἰθυνομένη, καὶ τὰ ὅποια εὐρίσκουσιν ἤχῳ εἰς τὰς εὐγενεῖς καὶ ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων τούτων κατεχομένης ψυχᾶς. Φέρει

ἐν αὐτῷ τὸ αἶσθημα τῆς Μαλβίνας, τὴν ποιήσιν τῆς Ἐλοίζης καὶ τοῦ Ἀβελάρδου, τὴν πρωτοτυπίαν τῶν δογμάτων τοῦ Βίκτωρ Οὐγκώ πολλοῦ, τὴν χάριν τῆς Γρατσιέλλας καὶ τὴν καρδίαν τῆς Βαλεντίνης ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Ἑλλεν. Ὑπερτερῆ δὲ τούτων πάντων κατὰ τὸν ἀτυχῆ ἔρωτα τοῦ Μίραν—Ἀραξ καίπαλαίει πρὸς τὰς φοβερὰς σελίδας «τῶν Μυστηρίων τοῦ Οὐδὸλφου» τῆς Ἄννας Ῥεδκλήφ· τὰ πρόσωπα τῆς μυθιστορίας ταύτης εἶναι τύποι αἰῶνιοι εὐγενείας, ἔρωτος, ἀφοσιώσεως, ἢ ἀποστροφῆς, ἀχαριστίας καὶ κακίας. Ὁ συγγραφεὺς «τοῦ Φρουρίου τοῦ Καρρόου» εἶναι ὁ Κοῦπερ τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν ἠθῶν τῆς ξηραῆς.

Διήγημα πρὸς τὸ παρὸν δημοσιεύομεν τὸ παθητικώτατον «ὁ Υἱὸς τοῦ Δημίου», τοῦ Henri Conscience, ἔργον φιλολογικῆς ἀξίας, εὐγενῶς παλαιὸν κατὰ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων καὶ τῶν βαρβάρων νόμων τῆς μεσαιωνικῆς σκοτίας. Τὴν ἐπιτυχέστατην μετάφρασιν τοῦ ὠραίου τούτου διηγήματος ὀφείλομεν εἰς ἓνα τῶν εὐπαιδέυτων φίλων μας, ὅστις καὶ δι' ἄλλων παροιμιῶν μεταφράσεων θέλει κοσμεῖ τακτικῶς τὰς στήλας τοῦ περιοδικοῦ τούτου.

Ἡ συνεργασία τοῦ καλοῦ τούτου φίλου μᾶς ἀναμνησθεὶς ἕτερον, ἀδελφόν, τὸν ὑπὸ τοὺς ἀστερίσκους μετριοφρόνως κρυπτόμενον εἰς τὸ «ἐν Ἀλυτον Πολιτικὸν Μυστήριον» καὶ τὸ Λευκὸν Ῥόδον, ἐπέσοδία ἱστορικὰ, ἐκτοῦ γερμανικοῦ ὑπ' αὐτοῦ μεταφρασθέντα, καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα ἐκ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς γερμανικῆς λειμῶνος προτιθέμενον νὰ ἐγκλιματίσῃ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν, ἂν ἀγὼν εὐγενῆς δὲν ἐκάλει τὴν ἀνδρικήν του καρδίαν νὰ μεταβῇ ὅπου αἱ τύχαι τῆς ἡρωικῆς Κρήτης διακυβεύονται καὶ τοῦ καθόλου Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ πλά-

στιχος ζυγὸν ἐχούσης τὸ ξίφος. Ἄς εὐχόμεθα ἵνα ὁ σκύμνος οὗτος τῆς δοξῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων καὶ τῶν μαχῶν ἱστορῇ τὰ μεγάλα τῶν ἀδελφῶν μας ἔργα καὶ νικητῆς ἐπανειθῶν δημοσιεύσει ἀντι ξένων ὀθνείων ἱστορημάτων, ἅθλα ἀνδρῶν ἐλευθέρων ἐστεμμένα ὑπὸ τῆς δάφνης, τοῦ κτήματος τούτου τῶν μαρτύρων καὶ τῶν νικητῶν.

Τῷ φίλῳ τούτῳ τὸν ἀδ. ἀσπασμόν μας.

Παράρτημα ἔχει ἢ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τὸ ἴδιον : τὸ μυθιστόρημα Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ ἔργον τοῦ εἰς πάντα γνωστοῦ διασήμευ μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά. Εἶναι δὲ τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων του καὶ σεμνύνεται ὁ ἴδιος ἀποκαλῶν ἑαυτὸν συγγραφεὴ τοῦ Μοντεχρίστου.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων τῷ 1841, καὶ ἔτυχε τοιαύτης ὑποδοχῆς, ὥστε ἀμέσως ἐξεδόθη εἰς ἑκατοστύαν χιλιάδων ἀντιτύπων καὶ ἐξακολουθεῖ ἔκτοτε ἐκδιδόμενον σχεδὸν κατ' ἔτος ὑπὸ διαφόρων ἐκδοτῶν· ὥστε ἤδη ἔπαυσεν ἀριθμοῦν ἐκδόσεις καὶ χιλιάδας ἀντιτύπων. Ἀφοῦ δ' ἐπλούτισε τοὺς πολλοὺς ἐκδότας, οἵτινες πάντοτε ὠφελοῦνται τὰ πλεῖστα, ἀφῆκε καὶ περισσεύμα εἰς τὸν συγγραφεὴ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μιμηθῇ σχεδὸν τὸ ὑπ' αὐτοῦ πλάσθην πρόσωπον τοῦ Μοντεχρίστου κατὰ τὴν πολυτέλειαν, κτίσας μέγαλα μεγαλοπρεπῆ καὶ πλοῖα ναυπηγήσας καὶ ἀεροπλοῖα. Τὸ δοξοκόπημα δὲ τοῦτο ὠνόμασαν ἀφελῶς οἱ Γάλλοι μεγαλοπρεπῆ τρέλλα. Ἐχει δὲ καὶ ἐν περιέρῳ ἐπεισόδιον τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ὅπερ ἀνέγνωμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα Βελτίωσιν, ἔχων ὡς ἐξῆς: «Ἡλούσιός τις τοῦ Ποατιέ, ἀκλιτρός καὶ πάσχων, θελχθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώ-

σεως του μυθιστορήματος « ο Κόμης Μοντεχρίστος » έκληροδότησε το ήμισυ της εκ φράγκων εξακοσίων χιλιάδων περιουσίας του εις τον συγγραφέα αυτού 'Αλέξ. Δουμά· διότι, ως λέγει εν τῇ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ του ο κληροδότης, ἀναβρῶνόμενος ἐκ μακρᾶς ἀσθενείας εἶχε πρὸς διασκέδασιν τὸ βιβλίον τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάγνωσις τὸν ἠὺχαρίσκει τόσῳ πολῦ, ὥστε ἐμετρίαζε τοὺς πόρους του καὶ συνέτεμε τὰς ὀδυνηρὰς του ὥρας ». Ταῦτα δὲ ἐπιβεβαίωσι καὶ ὁ 'Αλέξ. Δουμάς ἐν τινι προλόγῳ μικροῦ τινος μυθιστορήματός του.

'Ελπίζομεν δὲ νὰ τελειώσῃ μετὰ μῆνας 6—7 καὶ τότε θέλομεν ἀρχίσει νεώτατόν τι μυθιστόρημα μεγάλης φιλολογικῆς ἀξίας καὶ λίαν περιέργον ἐνεκα τῶν δρόντων ἐν αὐτῷ προσώπων· ἄς μᾶς συγχωρήσωσι δὲ οἱ κύριοι συνδρομηταί, μάλιστα αἱ περίεργοι συνδρομητρίαι μας νὰ μὴ τὸ ὀνομάσωμεν σήμερον.

III

Καὶ τὰ μὲν ἀνωτέρω ταῦτα πάντα συνεβούλευσεν ἡμᾶς ἡ πεῖρα τοῦ λήξαντος ἔτους ὡς πρὸς τὴν Βελτίωσιν τοῦ συγγράμματος τούτου, ὡς πρὸς τὴν Παγίωσιν δὲ αὐτοῦ μᾶς ὑπηγόρευεν τὰ ἐξῆς ἄρθρα, ἅτινα θέλομεν ἀκολουθήσει **ΑΜΕΤΑΤΡΕΠΤΩΣ**

α. Ἡ συνδρομὴ εἶναι ἐτησίαι καὶ προπληρωτέαι διὰ πάντας καὶ πανταχοῦ.

Εἶναι δὲ ἡ συνδρομὴ αὕτη:

Ἐν Ἑλλάδι. Ἐθν. Βιβλιοθήκη . . .	Δραχ. 6
Μετὰ Παραρτ.	12
Ἐν τῷ ἔξωτ.	Φράγκ. 8
Μετὰ Παραρτ.	16

β'. Πάντες οἱ συνδρομηταί νέοι ἢ παλαιοὶ ὀφείλουσιν μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ φυλλαδίου τούτου, οἱ μὲν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις νὰ πέμψωσι τὴν συνδρομὴν των δι' ἐπὶ συστάσει ἐπιστολῆς κατ' εὐθείαν εἰς ἡμᾶς· διὰ τοῦ

πρώτου δὲ ταχυδρομείου θέλουσιν ἀπέδειξιν τῆς πληρωμῆς. Οἱ δ' ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν διανομέα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς ἐντύπου καὶ παρ' ἡμῶν ὑπογεγραμμένης ἀποδείξεως· αἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δι' ὁποιοῦδήποτε γνωρίζουσι μέσου.

'Ελπίζομεν ὅτι οἱ πρῶτοι ἡμῶν συνδρομηταί, οἵτινες ὑπεστήριξαν τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐν τῇ γεννήσει καὶ τῇ νηπιότητι αὐτοῦ δὲν θέλουσιν τὸ ἐγκαταλείψει ἤδη ἀνδρωθὲν καὶ ὑπισχνούμενον ν' ἀποδώσῃ αὐτοῖς τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης του.

A. Βαμπᾶς.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Τῆς πρώτης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

Ποσάκις οἱ ἄνθρωποι δὲν φέρουν εἰς τὰ χεῖλη των τὰς ὑψηλὰς λέξεις « δικαιοσύνη » « πατριωτισμός » « φιλάνθρωπις » καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ποσάκις βάσις αὐτῶν τῶν λέξεων δὲν εἶναι μάταιος ἐγωϊσμός; Ποσάκις δὲν ἠκούσθησαν εὐγλωττοὶ ἀγορεύσεις ὑπὲρ τοῦ « αἰσχροῦ τυραννομένου λαοῦ » ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἦσαν παρὰ πολὺ εὐδιάθετοι νὰ στρέψουν τοὺς ὤμους πρὸς τὸν αὐτὸν « αἰσχροῦ τυραννομένου λαόν », ἅμα ἤθελε δειχθῆ αὐτοῖς σάκκος πλήρης χρημάτων; Δὲν εἶδομεν πολλάκις ὅτι « ὑπερασπίζεται τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ » ἀπεχαιρέτησαν τὰς πρὶν ὡς ἀναλωιῶτους κηρυττομένας ἀρχάς των, ἅμα τὰ βλέμματά των ἠτένισαν τὸ δόλωμα πλουσίου ὑπουργήματος ἢ καλῆς τινας συντάξεως, ἢ μιᾶς ταινίας ὀλίγων δακτύλων μήκους; Τίς θέλει λοιπὸν ἀμφιδάλλει ὅτι — συνήθως — τὸ ἴδιον συμφέρον εἶναι ὁ κυριώτερος μοχλὸς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων;

Ἡ πρώτη Γαλλικὴ ἐπανάστασις, ἡ ὅποια ἔφερεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τόσους ὑπερ-

μάχους τῆς ἐλευθερίας, καυχᾶται διὰ τὸν Μιραμπώ, ὡς τὸν μέγαν αὐτῆς ἀρχηγόν. Ρήτορες καὶ ὑπέρμαχοι τῶν « ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ » φιλοτιμοῦνται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸν Μιραμπώ, — καὶ τίς ἦτο ὁ Μιραμπώ; Ἀνὴρ τὸν ὁποῖον μόνον ὁ ἐγωϊσμός του κατέστησε ρήτορα τοῦ λαοῦ.

Ἄς κρίνωσι μόνον τῶν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν.

Ἡ αὐλὴ ἦτο ἤδη ἐν Παρισίαις, καὶ τὸ νέον μελόδραμα τοῦ Ζενιέ ἦτο τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὁ κόμης Μιραμπώ ἐκάθητο οὐ μακρὰν τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου. Μαγευθεὶς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς βασιλισσῆς Μαρίας Ἀντωνίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά του. Κατὰ τὴν συνηθητήθησαν τὰ βλέμματα αὐτῶν, καὶ ἡ βασίλισσα, προσκαλέσασα διὰ νεύματος τὸν ὑπάσπιστόν της, ἠρώτησέ τι αὐτόν. Ἀναμφιβόλως ἡ βασίλισσα, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι, ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνδρός, καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ, τίς ἦτο.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ Μιραμπώ μετέβη εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κήπον καὶ περιεπάτει ἐνώπιον τῶν ἀνακτόρων. Τὸ ἡμισυ τῶν Παρισίων ἀνεπαύετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, καὶ ἐν τῷ κήπῳ ἦτο ἐτι ἄκρα ἡσυχία. Ἐνῶ ἔρριπτεν ὁ κόμης ταχὺ βλέμμα πρὸς τὰ παράθυρα τῶν ἀνακτόρων, εἶδε πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν, γυναικεῖαν μορφὴν ἐπὶ ἐνὸς ἐξώστου. Ἦτο ἡ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἀμέσως ἀπεμακρόνη. Ὅμως καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεσύρθη ἄφησε νὰ πέσῃ εἰς τὸν κήπον ἐν λευκὸν τριαντάφυλλον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά της. Ὁ Μιραμπώ τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἠσπίασθη.

Ὁ κόμης — ὡς πᾶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶναι κατὰ χροῖον ἐπιβεβλημένος διὰ τὸ προφιλέως αὐτοῦ ἐγὼ — δὲν ἠδυνάθη νὰ κρατήτῃ τὸ μυστικόν του, ἀλλὰ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Βωμαρσέ, τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως τῆς γνωστῆς κωμωδίας « Ὁ γάμος τοῦ Φίγαρο ». Τῷ παρέστησε μετὰ λαμπρὰ χρώματα τὸ συμβάν του καὶ ἐτελείωσε μετὰ τὰς λέξεις: « Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς, θά ἦναι τὸ τριαντάφυλλον τοῦτο ὁ μεγαλύτερός μου θησαυρὸς, καὶ θέλω τὸ φέρει πάντοτε ἐπὶ τῆς καρδίας μου ».

— Τίς ἤθελεν ἐνειρευθῆ ποτε, ὅτι ἐκ τοῦ Μιραμπώ, τοῦ Καίσαρος, τοῦ κατὰ κτητοῦ ὅλων τῶν κυριῶν τῶν Παρισίων, ἤθελε ποτε γείνει τοιοῦτος ὄρκος ἀπῆντησε γελῶν ὁ Βωμαρσέ.

— Περιγέλασέ με, γλευστέ με, ὅσον θέλεις, μὴ προδώσῃς ὅμως ποτὲ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ εἶπω τώρᾳ. Ἀγαπῶ τὴν βασίλισσαν — τὴν ἀγαπῶ, ὡς ποτε θυητὸς δὲν ἠγάπησε γυναῖκα — τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ ἤθελον δώσει τὸ πᾶν, ἐάν ἠδυνάμην νὰ τῇ εἶπω εἰς τὸ οὐς τὴν αἰωνίαν ταύτην ἀλήθειαν.

— Τρέμεις, κόμη!

— Ἀπὸ χαρᾶν, ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὸ τριαντάφυλλον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ ἐγινε τοῦτο· θὰ ἦτο τυχαῖον.

— Ἡ καρδία μου λέγει, ὅτι ἐγείνεν ἐκ πραιρέσεως.

— Δυνατόν, ἀλλὰ, νὰ σοὶ ὁμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, λίαν ἀπίθανον.

— Ὄ, μὴ μὲ ἀρπάζῃς αὐτὴν τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ἀλλὰ συμβούλευτόν με, ἀγαπητέ μου Βωμαρσέ, πῶς νὰ κάμω, διὰ νὰ συναντηθῶ μίαν μόνην φράν μετὰ τῆς βασιλισσῆς. Σὺ, ὡς συγγραφεὺς κωμωδιῶν, εἶσαι ἔμπειρος τοιούτων μηχανορραφῶν· ὁ Φίγαρός σου, ὁ Ἀλμαβίβας σου τὸ ἀποδεικνύουν. Δός μοι μίαν καλὴν συμβουλήν.

— Παρουσιάσου εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα μετὰ ὅλας τὰς διατυπώσεις.

— Τότε ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῶσι τι, εἰς τὴν αὐλήν, καὶ πρὸς τούτοις ἤθελε βλάβει μεγάλως τὴν δημοτικότητά μου· ἤθελον νὰ ὀμιλήσω τὴν βασίλισσαν ἀνευ μαρτύρων.

— Τότε ὑπάρχει μόνον ἐν μέσον.

— Καὶ ποῖον;

— Προσπάθησον νὰ εἰτέλθῃς εἰς τὸν κήπον τοῦ Τριανόν, ὅπου πολλάκις ἡ βασίλισσα περιπατεῖ μόνη ὀλοκλήρους ὥρας.

— Καὶ πόθεν γνωρίζεις τοῦτο;

— Ἀπὸ ἐνὸς φίλου μου, τὸν ἀρχικηπουρὸν τῶν Βερσαλλίων.

— Τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολον.

— Μὴ τῷ εἴπῃς ὅμως τὸ ὄνομά μου· παρουσιάσε με ὡς ποιητὴν, ὡς ζωγράφον, ἢ ὅπως ἄλλως θέλεις, ἐκτὸς μόνον ὡς Μιραμπώ.

— Θα σε παρουσιάσω ως άνθολόγον, του οποίου ή μεγαλύτερα επιθυμία είναι, να επισκέπτεται τους κήπους του Τριανών και των Βερσαλλιών.

Ο Μιραμπώ ήτο έκτος έκυτού από χαράν.

Επί οκτώ ημέρας περιηγείτο τους βασιλικούς κήπους, χωρίς να εκπληρωθή ή επιθυμία του. Τήν πρωίαν όμως της ενάτης κατώρθωσε να πλησιάση την βασίλισσαν, ή οποία ίστατο πλησίον ενός των μαρμαρίνων ανάβρυτρητών, και παρετήρει τους υπό τας ήλιακας ακτίνας φεγγυοβολουύτας ίχθύς.

Νομίζων, ότι ή βασίλισσα ήτο μόνη, προσήλθε ταχέως και τή προσέφερε λευκόν τριαντάφυλλον.

— Μεγαλειοτάτη — ήρχισεν· άλλ' αϊφνης παρετήρησε την κυρίαν δε Καμπάν, ήτις ίστατο ου μακράν της βασίλισσης· τότε έστρεψε και έφυγε.

— Γνωρίζετε τον άνθρωπον αυτόν; ήρώτησεν ή Μαρία Άντωνία.

— Όχι, μεγαλειοτάτη, απήντησεν ή κυρία δε Καμπάν.

— Είχε την αναίδειαν, να μοι προσφέρει το τριαντάφυλλον τούτο· ειδέτε, πως έπιστρέφει και μάς παρατηρεί. Όποια αναίσχυντία! έξηκολούθησεν ή βασίλισσα ρίπτουσα πλήρης άγανακτίσεως το τριαντάφυλλον εις το ύδωρ.

— Διάβολε! έψιθύριζε φεύγων ο Μιραμπώ.

— Τίς να ήτο αυτός; ήρώτησεν έκπεπληγμένη ή κυρία της τιμής.

— Παράφρων τις, ώριμος διά το φρενοκομείον, άγαπητή μου Καμπάν· απήντησεν ή βασίλισσα.

Άφ' ής στιγμής έγκατέλιπε το Τριανόν ο Μιραμπώ, έγεινε θανάσιμος έχθρός της αύλης. Δέν ήδυνήθη να λησμονήση, με ποιον ψυχρόν και υπερήφανον βλέμμα έβριψε το τριαντάφυλλον ή βασίλισσα· ένόμιζε προσβεβλημένην την τιμήν του και ώρκισθη εκδίκησιν. Ο έμπαθής του έρωσ προς την Μαρίαν Άντωνίαν μετεβλήθη εις πικρότατον μίσος, και έκτοτε έκαμεν δε, τι ήδυνήθη, διά να έμπνεύση όμοιον μίσος εις τους όπαδούς του.

Τη 23 Ιουλίου 1789 εισήλθε Λουδοβίκος ο ΙΓ' όλως άπροσδοκώτως εις την αίθουσαν της έθνοσυνελεύσεως. Άντί πε-

ρασήμου έφερεν επί του στήθους λευκόν τριαντάφυλλον, το όποιον τω προσήρμοσεν αυτή ή βασίλισσα· διότι όνειρεύθη, ότι το άνθος τούτο ήθελε χρησιμεύσει την ήμέραν εκείνην ως βασκάνιον έναντίον των περικυκλούντων τον θρόνον κινδύνων.

Ο βασιλεύς προσεφώνησε λόγον προς τους αντιπροσώπους και τους προσεκάλεσε να μη καταχρώνται της ισχύος των, να μη παραβώσι τον όρκον των, να φυλάξωσι άκηλίδωτα τὰ Γαλλικά κρίνα, και να μη προβώσιν εις διαβήματα δυνάμενα να προξενήσωσι βλάβην και κινδύνους εις το κράτος.

Άλλ' οι λόγοι ήσαν « φωνή βοώντος εν τη έρήμω »· επί του μετώπου του Μιραμπώ έκαιεν όργη πλησιάζουσα εις παραφροσύνην, δε ειδε επί του στήθους του βασιλέως το λευκόν τριαντάφυλλον· διότι δέν άμφέβαλλε πλέον, ότι ή Μαρία Άντωνία έπρόδωσε το πάν εις τον βασιλέα. Και δε έγκατέλιπεν ο βασιλεύς την αίθουσαν, ανέβη ο Μιραμπώ το βήμα, και εξεφώνησε λόγον, όστις ως βροντή έπληξε τὰ ότα των όπαδών της αύλης.

Μόλις έτελειώσεν, εισήλθεν εις την αίθουσαν ο Μαρκήσιος δε Βρεζέ, και άνήγγειλεν, ότι κατά διαταγήν του βασιλέως διαλύεται ή συνέλευσις. Η άπροσδόκητος αύτη άπόφασις ως κεραυνός κατέβαλε την συνέλευσιν και ήδη οι πλείστοι των αντιπροσώπων ήτοιμάζοντο να εκτελέσωσι την διαταγήν. Τότε ήκούσθη εκ του βάθους της αίθούσης φωνή εύκρινής και σοβαρά, επενεργούσα ως μαγική λέξις έφ' εκάστης καρδίας, « Allez dire à votre maître, que nous ne quitterons nos places, que par la force des baïonnettes! » (*) Ητο ο Μιραμπώ, όστις έθρόντησε την απάντησιν ταύτην έναντίον του διαγγέλματος του βασιλέως.

Εις την μαρκήσιον δε Βρεζέ δέν έμεινε, παρά να έπιστρέψη εις τὰ άνάκτορα με την άγγελίαν, ότι οι αντιπρόσωποι — μετα την άγόρευσιν του κόμητος Μιραμπώ — ήρνήθησαν να έγκαταλείψουν τας έδρας των, άνδέν διελύοντο διά της λογχής. Η βασίλισσα έλειποθυμησεν, ο δε

(*) Γπάγετε να ειπήτε εις τον κύριόν σας, ότι δέν θα έγκαταλείψωμεν τας έδρας ήμών, ειμή ύποτασσόμενοι εις την δύναμιν των λογχών.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(HENRI CONSCIENCE.)

(Συνέχεια ίδε φυλ. 47—48.)

Ο Γεράρδος ήρχετο συνήθως εις τας οκτώ ώρας της έσπέρας και ουδέποτε καθυστέρησε χωρίς να ειδοποιηθή την Λίαν· άλλ' ήδη ή δεκάτη είχε σημάνει και δέν είχε φανή έτι· ή νέα κόρη άνησυχει, ήπόρει, τοσοϋτον δε καταβεβλημένη και άφρημένη διετέλει, ώστε δέν απήντα εις τας έρωτήσεις τας όποιας ή μήτηρ της τή απέτεινε. — Λοιπόν, κόρη μου, είπεν ή γραία, τί σ' άνησυχεί; αν δέν έλθη σήμεραν θα έλθη αύριον· ο χρόνος είναι πλήρης ήμερών.

— Ναι, μητέρ μου, λέγεις αλήθειαν· αλλά φοβοϋμαι μη τω συνέβη τι άπευκταϊον· ουδέποτε τόσον βραδέως ήλθεν... οι άνθρωποι καταφέρονται πολυ έναντίον του!

— Βεβαίως, τέκνον μου, άλλ' είναι υίος του δημίου και αυτούς τους ανθρώπους πάντοτε ο κόσμος τους άπεστράφη. Οϋτως έρόνευσαν τον δήμιον Χάρμεν και επνίξαν κάτωθι του Πύργου του Κρουεμβούρξου τον δήμιον Χάνσεν!

— Και τι έκαμεν αυτός, μητέρ μου;

— Δέν ήξεύρω, πιστεύω όμως τίποτε· αλλά τους καταδιώκουσι διότι άπαγχονίζουσι τόσοσους αθώους.

— Άλλ' ο δήμιος πράττει δε, τι ο δικαστής τον διατάζει, μητέρ· διατί να μη πνίγωσι κάλλιον τον δικαστήν;

— Ω! ω! Λίαν, αυτά οϋτω πάντοτε έγέγοντο, και κατά τινα παρριλιαν δευ διαιτώνται πολλοι κύνες ο μικρότερος λαμβάνει την όλιγωτέραν τροφήν και τὰ περισσότερα δήγματα.

— Αυτη είναι παροιμία άνήθικος, μητέρ...

Επί πολυ ακόμη εξηκολούθησεν την διάλεξιν τούτην, εως ου ή γραία καταβληθείσεν υπό του ύπνου, είπε χασμωμένη εις την θυγατέρα της.

— Εγέρθητι να κοιμηθώμεν τέκνον μου, διότι είναι πολυ άργά!

Η πρόσκλησις αύτη απήρσεν εις την

ασθενής Λουδοβίκος έγεινεν ώχρός ως νεκρός.

Άπό της ήμέρας ταύτης ή επανάστασις υπό την οδηγίαν του Μιραμπώ, προσέβη γιγαντιαίως βήμασιν. Η αύλη, όδηγούμενη υπό της ανάγκης, δέν άφρησε μέσον άδοκίμαστον, όπως κερδίση υπέρ εκυτής τον Μιραμπώ. Ο βασιλεύς έδώρησατο εις τον περιφανή ρήτορα 250,000 φράγκων, να δυνηθη να πληρώση τὰ χρέη του, έκτος δε τούτου του προσδιώρισε μηνιαϊον μισθόν 6,000 φράγκων.

— Οτε κατά πρώτον παρουσιάσθη ο Μιραμπώ εις την αύλην, έλεγεν ή βασίλισσα προς την κυρίαν δε Καμπάν, άν έδεχόμενη το τριαντάφυλλον του, εις πόσον διαφορετικήν κατάστασιν θα εύρισκόμεθα· ή πρώτη του έμφάνισις με έτρόμαξεν· άλλά τώρα αναγινώσκω εις το βλέμμα του, ότι οϋδέν έχω να φοβηθώ, ένόσω ζή ο άνθρωπος οϋτος.

Άλλά πάσαι αύται αι προσπάθειαι κατεβλήθησαν πλέον άργά, ή επανάστασις είχε γίνει ήδη όρμητικός ποταμός, όστις διέσπα πάντα τὰ προχώματα.

Τη 2 Άπριλίου 1791 διεδόθη ως κατασρεπτική πυρκαϊά εν Παρισίοις ή φήμη, ότι ο κόμης Μιραμπώ, ο άπόστολος της έλευθερίας, απέθανεν αιρνίδιον θάνατον, και διηγούντο διαφόροις φήμας περι της αιτίας του θανάτου του. Βεβαίον όμως είναι, ότι επί του στήθους του εύρέθη τριαντάφυλλον ξηρόν.

Οτε μετεδόθη αύτη ή ειδήσις εις την βασίλισσαν, έστράφη προς την κυρίαν δε Καμπάν και είπε: — Τώρα είναι και ο θάνατος έμοϋ έγγύς.

Η προφητεία αύτη εξεπληρώθη τη 16 Οκτωβρίου ήμέρα τετάρτη, 1793. Με λευκόν τριαντάφυλλον επί του στήθους απέθανεν ή Μαρία Άντωνία υπό την μάχαιραν της λαιμοτόμου.

Εκ του Γερμανικοϋ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ***

Λίαν· διότι δὲν εἶχεν ἀπολέσει ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, νὰ ἴδῃ ἐρχόμενον τὸν Γεράρδον· δὲν εὗρισκε πρόφασιν, ἵνα κρατήσῃ τὴν μητέρα της· ἔπρεπε νὰ ψευσθῇ· μετὰ στιγμιαίων σκέψιν, ἀπεφάσισε νὰ δοκιμάσῃ μικρὸν ψεῦδος·

—Μήτηρ, τῆ λέγει, ἄς ἀγρυπνήσωμεν ὀλίγον ἀκόμη, τρία ἔτι ἄνθη καὶ τελειώνω τὴν δαντέλλαν μου.

—Λοιπὸν τάχυνον, τέκνον μου· διότι οἱ ὀφθαλμοί μου ἔκλεισαν.

— Δὲν ἔχω βρεξιν ἀκόμη νὰ κοιμηθῶ, ἐνριξεν ὁ Φράντς ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ· πρέπει νὰ τελειώσω τὸ τετράγωνον τοῦτο διὰ τὴν ξενοδόχον τοῦ Πουλένου· διότι αὔριον τὸ πρωὶ θὰ ἔλθῃ νὰ τὸ ζητήσῃ.

—Παιδί μου, παιδί μου, εἶπεν ἡ μήτηρ μὲ μεϊδιάμα, τὸ ὁποῖον διεπέρα ἐπιτίμησις, θὰ ἔπιες βεβαίως τὴν κυριακὴν εἰς τοῦ Πουλένου περισσότερον ἢ ὅσον τὸ βαλάντιόν σου ἐπέτρεπεν... Ἐργάζου λοιπὸν ἵνα ἐξοφλήσῃς τὸ χρέος σου· πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, καλὴν νύκτα! καὶ μὴ λησμονήσῃς νὰ προσευχηθῆς πρὶν ἢ κοιμηθῆς.

Καὶ ἠγέρθη διευθυνομένη εἰς παραπλήσιον μικρὸν δωμάτιον ὑποτραυλιζουσα ἀκόμη τὴν καλὴν νύκτα.

Μόλις ἡ γραῖα εἶχε κατακλιθῆ, ὁ Γεράρδος κτυπήσας εἰς τὴν θύραν εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Φράντς· ἦτο ὠχρότατος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔφερε τὸν τύπον βηθείας θλίψεως· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐξέπληξε τὴν Λίαν, καθ' ὅσον οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἐραστὴν της ἀπηλλαγμένον λυπηρῶν σκέψεων· ὁ Γεράρδος ἐπρόχώρησε βραδέως πρὸς τὴν Λίαν, ἔλαβε σιωπηλῶς τὴν χεῖρά της καὶ σιωπηλῶς τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του· αὐτὸς ἦτο ὁ συνήθης χαιρετισμὸς του, ἀλλ' ἐν ἐλλείψεσ' λόγων, ὅπου σπανίως κατέρευγεν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέφραζον τὴν βαθυτέραν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν διακαέστερον ἔρωτα.

— Γεράρδε, ἀνέκραξεν ἡ Λίνα, τί ἔχεις; ἡ χεῖρ σου εἶναι ψυχρὰ ὡς ὁ κρύσταλλος! θεέ μου! ὁ λαιμός σου εἶναι καθυμαγμένος!

— Δὲν ἔχω τίποτε, Λίνα· ἐπληρώθην ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὸ σκότος· πόσον θὰ ἦμην εὐτυχῆς ἂν ἔπασχον μόνον τὸ σῶμα!

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι συνωδούθησαν ὑπὸ στεναγμοῦ βαθέος, τοῦ ὁποῖου τὸ περίλυπον ἐπλήρωσε τὴν Λίαν φόβου καὶ ἀνησυχίας· τὸ σκοτεινὸν καὶ διαπέρα-

στικὸν ὄμμα τοῦ Γεράρδου τῆ προέλεγεν ἀπαισίαν εἰδῶσιν· ἀφῆρσεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του μετ' ἰδιαζούσης μερίμνης τὸ ὀλίγον αἷμα τὸ ὁποῖον ἐλαφρὰ πληγὴ εἶχε διαχύσει καὶ ἤρπασε ταύτοχρόνως τὴν χεῖρα τοῦ ἐραστοῦ της, τὴν ὁποῖαν ἔθλιβεν, ἵνα τῷ ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ τὸν κάμη νὰ αἰσθανθῆ ὅλην τὴν ζέσιν τοῦ ἔρωτός της.

Ὁ Γεράρδος ἐθειώρει τὴν Λίαν μὲ ὄμμα σταθερὸν καὶ ἀκίνητον· ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ, ὅτι ἤθελε νὰ μετοικίτῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν ἰδικὴν της· προσηλοῦτο δ' ἐπ' αὐτῆς μετὰ τολμήσεως ἐπιμονῆς, ὥστε ἀφῆσασα τὴν χεῖρά του καὶ καταπεσοῦσα ἐπὶ καθίσματος, ἔκραξεν·

— Ὁ Γεράρδε! μὴ μὲ παρατηρεῖς οὕτω! ἡ ζωὴ μου μ' ἐγκαταλείπει...

Ὁ Γεράρδος ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔνευσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ πάραυτα τὴν παρετήρησεν ἐκ νέου καὶ ἡ φωνὴ του ἔλαβε τόνον προδίδοντα μεγίστην στενοχωρίαν, ἥτις κατέσχισε τὴν καρδίαν τῆς σχεδὸν ἀναισθητοῦ Λίνας· ὁ δὲ Γεράρδος καθήμενος πλησίον αὐτῆς ὑπέλαβεν.

— Φίλη μου, ἀκουσὸν με προσεκτικῶς, σὲ παρακαλῶ, διότι θὰ παρατείνω τὴν ὀμιλίαν μου: ἀκούεις σήμερον τὴν φωνὴν μου διὰ τελευταίαν φοράν· καὶ, χωρὶς νὰ προσέξῃς εἰς τὴν ὠχρότητα τῆς συγκινουμένης Λίνας, ἐξηκολούθησε:

«Τέκνα ἀκόμη ἐπαίζαμεν ὁμοῦ κάτι τι, τὸ ὁποῖον δὲν κατενοοῦμεν καὶ τὸ ὁποῖον ἀργότερα μετεβλήθη εἰς διακαὴ καὶ ἀτίθασον ἔρωτα, μᾶς εἶλκυεν πρὸς ἀλλήλους· δὲν ἐγνώριζον τότε τί εἶναι ὁ πρωτότοκος τοῦ δημίου, ἠγνόεις ἐπίσης, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις ἀπαγχονίζεται, βασανίζεται καὶ στιγματίζεται μὲ ἐρυθρὸν σίδηρον βαρύνεται μὲ περισσότεραν ἀτιμίαν ἀπὸ ἐκείνον, ὅστις ἀπαγχονίζεται, βασανίζεται καὶ στιγματίζεται ἀργότερα τὸ ἔμαθες· ἀλλ' ἡ ἀθώα καὶ ἀγνή καρδία σου δὲν ἐπέτρεψε νὰ μετάσχῃς τῆς ὕβρεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅσον αἱ δυστυχίαι μου ἀπεκαλύπτοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, πόσον ὁ ἔρωτός σου ἠξάνει· διότι ἤξευρες ὅτι εἶχον ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός σου, ἵνα μὴ ἀποθάνω· Ὡ! ναί! χωρὶς σὲ αἱ ἀφόρητοι λύπαι, τὰς ὁποίας δοκιμάζω, θὰ μ' εἶχον φέρει εἰς τὸν τάφον πρὸ πολλοῦ· διότι δὲν ἐπίστευον πλέον παρὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἥτις μοὶ δια-

φυλάττει τὴν ζωὴν εὐδαιμονοειδέως καὶ τὸ αἰώνιον τοῦ ἐρωτός σου· οἱ ἄνθρωποι μὲ καταδιώκουσιν ἀνιλεῶς, τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον εἶδες πρὸ ὀλίγου βέρον, ἐχύθη ἀπὸ τὰ λυσσώδη μίση των· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι τίποτε, Λίνα μου: Ὡ! ὄχι, τὸ σῶμά μου εἴαν κατεκυλιέτο εἰς τὰς ὁδοὺς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον παράπονον θὰ ἐξέφερον· ἀλλὰ εἶναι τὰ παθήματά μου, ἀλλὰ τὰ βράσανα! καὶ στηρίζας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς του ἐξηκολούθησε.

«Νὰ ἦμαι καταδεδικασμένος νὰ ἀκούω κατάραι, νὰ μὲ κακομεταχειρίζεται καὶ νὰ νὰ μὲ ἀποστρέφεται ὅλος ὁ κόσμος, ἐνῶ ἡ διαγωγή μου εἶναι ἀμεμπτος, ἡ καρδία μου ἐρώσα καὶ ἀφοσιωμένη χωρὶς οὐδέποτε, ὅσην μεγάλην καὶ ἂν ἔχω ψυχὴν, νὰ δέλωμαι ἄλλο τι ἢ ὕβρεις εἰς τὸ πρόσωπον, ἐννοεῖς, φίλτατη μου Λίνα, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω καὶ ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη πεποθήσῃς καταλυεῖ τὴν καρδίαν μου.

— Ἐνόησα τοῦτο πρὸ πολλοῦ, εἶπεν ἡ Λίνα μετὰ στεναγμοῦ καὶ δακρύων: Τάχα τὰ παθήματά σου δὲν ἔχουν ἐν τῇ καρδίᾳ μου; ἡ λύπη ζωγραφίζεται ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, χωρὶς νὰ πληρωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου πικρῶν δακρύων;

Ὁ Γεράρδος ἔπαυσε πρὸς στιγμὴν νὰ ὀμιλῇ, ἵνα ἀκούσῃ τὴν φιλὴν του· ἀλλ' ἐξηκολούθησε χωρὶς νὰ πνεκκλίνῃ τῶν ἰδεῶν του·

«Βαυκαλιζόμεθα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀπροσδόκητος τύχη θὰ μὲ ἀφῆρει ἡμέραν τινὰ τὴν κηλῖδα τοῦ δημίου καὶ τότε ἡσυχοὶ καὶ ἄγνωστοι, θὰ ἐπηγαίνωμεν νὰ κατοικήσωμεν εἰς ἄλλην πόλιν· ἀλλὰ φεῦ! προσφιλῆς Λίνα, τοῦτο εἶναι χίμαιρα: ἡ φοβερὰ ὥρα ἔφθασεν, αὔριον, ναί, αὔριον θὰ ἴδῃς ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος τὸν δυστυχῆ Γεράρδον μὲ τὴν φονικὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα· ἰδοὺ διατὶ ἡ χεῖρ αὕτη ἥτις θὰ προξενῆ τὸν θάνατον εἶναι ψυχρὰ, ὡς ὁ κρύσταλλος· — δοκίμασον αὐτὴν!»

Καὶ ἔτεινεν πελιδνὴν τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἐρωμένην του.

— Ὁ πατήρ μου ἀσθενεῖ, προτέθηκε καὶ ὁ δικαστὴς μὲ προσέταξε νὰ ἐκτελέσω αὔριον τὴν ποινὴν τοῦ κακούργου Ἑρμάνου.

Ὡς εἴαν ὅλη ἡ δύναμις τῆς καρδίας τοῦ Γεράρδου νὰ μετεδόθῃ πράγματι εἰς τὴν

τῆς Λίνας, τὴ δάκρυά της ἔπαυσαν αἰσθῆσαι νὰ βέωσι καὶ θεορῶσα αὐτὸν μὲ βλέμμα κλιανέστερον τοῦ ἰδικοῦ της.

— Τί θελεῖς λοιπὸν; ἤρπασεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὲ λησμονήσῃς καὶ νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς μόνον εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὴν περιρόνησιν, ἥτις μὲ ἀναμένει. Ὡ! Λίνα! δός μοι τὴν παρηγορίαν ταύτην.

— Ὁ ἔρωτός μου σὲ βαρύνει Γεράρδε; ὁ ἔρωτός μου εἶναι ἐπίσης ταρχῆ διὰ τὴν καρδίαν σου;

— Ὁχι φίλη μου· ὁ ἔρωτός σου τοὐναντίον εἶναι τὸ μόνον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς μοὶ ἔδωκεν· ἀλλ' ἄλλοι λόγοι μὲ προτρέπουν νὰ ζητήσω τὸν αἰώνιον χωρισμόν· διὰ τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά σου διήλθες τὰ νεκρικά σου ἔτη ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων καὶ περιέβαλες τὸν υἱὸν τοῦ δημίου μὲ τὸν ἔρωτά σου, ὅπως τὸν προφυλάξῃς ἀπὸ τὰς προσβολὰς τοῦ μίσους· διὰ σὲ μόνην, κατῴρθωσα νὰ γευθῶ στρυμῆς εὐτυχίας, αἵτινες, ἄνευ σοῦ, θὰ μοὶ ἦσαν διὰ παντός ξένοι. Ναί, ἐθουσιάζῃς δι' ἐμὲ ὡς μάρτυς· τὸ αἶθμα, τὸ ὁποῖον μὲ προεκόλλη εἰς σὲ μ' εἶχε μέχρι τοῦδε τυφλώσει, ἀλλὰ συλλογίσου, ἀγαθὴ μου Λίνα, αὔριον δὲν θὰ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ δημίου ἀλλ' αὐτὸς ὁ δημίος καὶ πιστεύεις καὶ δύνασαι νὰ πιστεύσῃς καὶ πρὸς στιγμὴν ὅτι μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ σοὶ ζητήσω παρομοίαν θυσίαν; πιστεύεις ὅτι δύναμαι νὰ ὑποφέρω νὰ σὲ μέμφωνται, ὅτι ἐξέλεξας τὸν δημίον δι' ἐραστὴν σου; μὲ νομίζεις τὸσοῦτον ἀχρεῖον, ὥστε νὰ τολμήσω καὶ αὔριον νὰ σ' ἐγγίσω μὲ τὰς χεῖράς μου, σὲ τὴν ἀγνοῖα καὶ τὴν ἀθωότητα καθ' ἑαυτὴν, μὲ τὰς χεῖράς μου, αἵτινες θὰ ὡς βεβρεγμένοι εἰς ἀθρόπινον αἷμα; Ὡ! εἰπέ μοι, σὺ, ἥτις τοῦλάχιστον ἐκτιμᾷς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς μου, εἰπέ μοι σὺ, ἥτις γνωρίζεις τὴν καρδίαν μου, καὶ δὲν ἀγνοεῖς ὅτι οὐδέποτε θὰ πράξω τοῦτο.

Ἀλλοίως παράδοξος ἐφάνη ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῆς νέας κόρης· ἐκφραστικῶς, βεβαίως ἀντανάκλασις αἰσθήματος χαρᾶς, ἐξωγραφίθη ἐπ' αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλαμψαν ἀπὸ ζωηρὰν φλόγα καὶ ἠδὺ ὑπομεϊδιάμα ἐπεκάθησεν εἰς τὰ χεῖλη της· ἀκολουθοῦσα τὸ παρασύρον αὐτὴν πάθος ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις

τῆς καρδίας τῆς καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐνδόμυχον ἐκείνην χαρὰν, ἣτις φέρει μεθ' ἑαυτῆς γενναίαν πράξιν· ἀπήντησε χωρὶς νὰ συγκινηθῆ.

— Ἐ, καλὰ, φίλε μου, καταλαμβάνων ἐντελῶς τί θέλεις νὰ εἴπῃς· γνωρίζω τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός σου, ἀλλ' ὑποθέτεις ὅτι ὁ ἔρωσ μου δὲν εἶναι ἴσος τοῦ ἰδικοῦ σου, καὶ ὅτι ἡ καρδία μου εἶναι ὀλιγώτερον εὐγενῆς καὶ ἀφοσιωμένη; ὦ! μένω αὔριον καθὼς καὶ σήμερον, αὔριον καὶ διὰ πάντα· θὰ σὲ θλίβω μὲ τοὺς βραχιονάς μου δῆμιον ἢ ὄχι, εἰς τὸ ἰκρίωμα, ὡς ἐδῶ. Γεράρδε, γνωρίζω τὸ καθῆκόν μου: μίαν ἡμέραν θὰ γίνω σύζυγός σου, εἰς τὸ πείσμα τῆς περιφρονήσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ θὰ χύσω εἰς τὰς πληγὰς σου τὸ βάλσαμον τῆς μᾶλλον ἀφοσιωμένης ἀγάπης.

— Ποτέ! ποτέ! Δίνα δὲν θὰ γίνῃς σύζυγος ἐνὸς δημίου! ὦ! ἐάν ἤμην ἀρετὰ ἔνοχος ὥστε νὰ ὑποπέρω τοῦτο ἔκουσίως, ἤθελον εἶσθαι ἀξίος αἰωνίας κατάρτας· δύναμαι ποτὲ νὰ σὲ παρασύρω μετ' ἐμοῦ εἰς τῆς ἄβυσσον τοῦ αἵσχους καὶ τῆς περιφρονήσεως! ὦ! ὄχι, ποτέ!

— Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ποτὲ, Γεράρδε· θέλω προσκολληθῆ ἀδιασπᾶστως εἰς τὴν εἰμαρμένην σου, καὶ σὺ αὐτὸς δὲν θέλεις εἶσαι ἀρετὰ ἰσχυρὸς; ὅπως μὲ ἀποσπᾶσῃς ἀπὸ σοῦ. Πιστεύεις ὅτι θὰ σ' ἀφήσω ν' ἀποθάνῃς; Ἄ! φίλε μου, ἀν ἐγνώριζες πόσον εἶμαι ὑπερήφανος καὶ εὐδαίμων τὴν στιγμὴν ταύτην! ὦ! θὰ πλησιάσω μετὰ πεποθησέως τὴν ἀγίαν τράπεζαν· διότι αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ὅτι ὁ δίκαιος καὶ ἀγαθὸς Θεὸς θὰ μ' ἀνταμείψῃ δι' ὅ,τι εἶπον.

Νὰ περιγραφῆ ὅτι ὁ Γεράρδος ἐκπεπληγμένος ἠσθάνετο θὰ ἦτο ἀδύνατον· ἐθεώρει μὲ πεπλανημένον ὄμμα τὴν κόρην ταύτην, ἣτις ἐθυσιάζετο τόσον γενναίως διὰ τὴν εὐτυχίαν του, καὶ ἣτις ἐπεθύμει νὰ γίνῃ ἔρμαιον τοῦ ὀνειδούς καὶ τῆς καταφρονήσεως διὰ τὸν ἔρωτά του· τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῆς εὐδαιμονία περιεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καὶ βαθύς στεναγμὸς ἐλάφρυνε τὸ στήθος του· ἀνέτεινε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶπεν :

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΑΣΜΑ ΔΕΜΒΟΥΧΟΥ (barcarolle).

~~~~~

Ὅταν κύμα συνθῆ ἄλλο κύμα
Προκαλοῦν βροντοφώνους ἀφροῦς
Τοῦ ναυβάτου θὰ ἦναι τὸ μνημα
Ὁ ἀφρώδης τοῦ κύματος βούς.

—oo—

Νὰ τὴν λέμβον ἀφροῦς νῦν κυκλῶναι
Καὶ συνθῆται ἀφροῦς μὲ ἀφρόν.
Πλὴν ἡ κώπη τὸ ὕδωρ ὀργῶναι
Πλήττει κύματα, πλήττει νερόν.

—oo—

Καθὼς ὄρις πᾶν κύμα σπρίζει
Καθὼς ὄπλον πᾶν κύμα κροτεῖ
Κάθε κύμα συνθῆται, ἀφρίζει
Καὶ τὸν βράχον ὡς θύμα αἰτεῖ.

—oo—

Τὸ ἰστίον πληροῦσιν ἀέρες,
Φρίκης κύμα τὴν λέμβον ὠθεῖ,
Ὅ,τι φίλον ποθεῖ καὶ ἐπῶθει
Μὴ τὴν λέμβον μαζὺ θὰ χαθῆ.

—oo—

ὦθαι, κώπη, τὰ κύματα ὠθεῖ
Δεῖξον θάρρος λεμβούχε θρασύ,
Ὅ,τι μήτηρ ποθεῖ καὶ ἐπῶθει
Σῶσον τώρα λεμβούχῃ μας σύ.

—oo—

ὦ! ἐσώθημεν ποῖα γαλήνη
Χαῖρε, κώπη, καὶ σῶτέρ μας σύ.
ὦ τί θείαμα! ποῖα σελήνη
Τοῦ παλάγουσ προβαίνει χρυσοῦ.

—oo—

ὦθαι, κώπη, τὰ ὕδατα ὠθεῖ
Ποῖαν πνέομεν αὔραν τερπνὴν.
Ὅ,τοι τώρα ἐγείρονται πῶθοι.
Τὸ πᾶν φέρει χαρὰν ἠδονήν.

—oo—

Τὸς ἀρώματα χέουσι πέριξ!
Ἄνθη, θάλασσα, φύλλα καρποῖ,
Τοῦ Ζεφύρου τὰ φέρει ἡ πτέρυξ
Τὴν ψυχὴν μας εὐδὲν νῦν λυπεῖ.

—oo—

(18)30 Ἰουλίου 1866.)

ΣΠΥΡ. Π. ΔΑΜΠΡΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 47—48).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'.

Ἄφ' ἧς ἡμέρας ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλλεν Δεβέρ, ἐπορεύετο συχνὰ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Καρρού. Ὁ βαρῶνος, ἐναντίον τῆς συνήθους αὐτῷ μονώσεως, εὐρεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐχαρίστησιν εἰς τὴν συναναστροφὴν αὐτοῦ. Εὐρεν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ νεανίου δραστερότητα ἀρέσκουσιν αὐτῷ. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγίνωσκε σελίδα θελκτικὴν παρελθόντος, ὅπερ εἰχε σχεδὸν λησμονήσει, ὅτε ὀνειροπόλει τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος του.

Αἱ διατριβαὶ τοῦ Ἑρρίκου παρὰ τῷ ἐφημερίῳ συνωκείωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν βιβλίων, μετὰ τῶν ἰδεῶν ἐκείνων αἵτινες, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ τάφου, διεθύνωσιν ἀκόμη τὰς εὐρυτάς· αἱ δὲ σχέσεις του μετὰ τοῦ σιρ Οὐίλλιαμ Μουβράϋ τῷ προσέφερον τὴν γνώσιν τῶν ἀνθρώπων· διότι, ἐν τῇ μοναξίᾳ του, ὁ ἐρημίτης διετήρησε τοὺς ὀφθαλμούς ἀνοικτούς ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἣν ἐγκατέλιπεν, ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἵνα ἀμβλύνη ὅ,τι ὑπῆρχε λίαν αἰχμηρὸν ἐν τῇ λύπῃ του, καὶ τῷ ἐδίδαξε νὰ ὑποφέρῃ τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν ταύτην ἣτις ὑπέσχετο ἄλλοτε σταδίων ὠφέλιμον καὶ ἔντιμον.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ νέος διδάσκαλος ἔθεσε τὸν μαθητὴν αὐτοῦ ἀπέναντι τοῦ φάσματος τῆς Πραγματικότητος· διότι ἡ νεότης λίαν ἀμυδρῶς παρατηρεῖ τοὺς ἀηδεῖς τούτους χαρακτῆρας διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος καὶ τῶν ἀνθέων, δι' ὧν ἡ φαντασία τῆς κοσμεῖ τὸ τοπίον τῆς ζωῆς. Καὶ μόνον ὅτε φίλη χεὶρ παρεμέρισε τοὺς κλάδους, ἢ ὅτε τὰ φύλλα ἔπεσαν καὶ τὰ ἀνθη ἐμαράνθησαν, παρατηροῦμεν τὸ φάσμα ἐν πάσῃ τῇ φρικώδη αὐτοῦ ἀσχημίᾳ.

Αἱ συνδιαλέξεις αὐταὶ ἐξήγαγον τῆς

ἀπάτης τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ νεανίου ἐκ πολλῶν ἀπατηλῶν ὀνειρώξεων, αἵτινες, ὅμοιαι τῷ ἀντικατοπτρισμῷ, ἀποπλανῶσι τὸν ἀπειρον ὁδὸν τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ τῆς ζωῆς· ἐνίοτε δὲ ἐξήσκουν ἐπιβροχὴν ἀλγεινὴν καὶ νοσώδη ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του.

— Ἢ ἀνθρωπότης, ἀνέκραξε τότε ἀναχωρῶν τοῦ φρουρίου, ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὅλως γήινος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἴσως περιπατῶν μετὰ τῆς Ἑλλεν ἐπὶ τῶν γλοερῶν λειμῶνων ἢ ὑπὸ τὰς μεγαλοπρεπεῖς δένδροποιχίας τοῦ κήπου, ἀπέμυεν εἰς τὴν αἴρεσιν ταύτην καὶ παρεδέχετο ὅτι, ἀν καὶ ὁ ναὸς εἶναι ἐκ πηλοῦ, τὸ ἐγκλειόμενον ὅμως πνεῦμα ἔχει τὴν γέννησίν του ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ἢ ὄρα τῆς τελευτῆς τῶν ὀνειρώξεων φθάνει διὰ πάντας. Ὅτε σημαίνει, οἱ μὲν πίπτουσιν ἐν τῇ ἀπαθείᾳ, οἱ δὲ γίνονται κυνικοὶ ἢ σκεπτικοί· εὐτυχὴς ὁ ἀνθρώπος ὁ ἔχων ἐν τῇ στιγμῇ ταύτῃ ζωηρὸν τι αἰσθημα ἢ πάθος τι ἵνα τὸν ὑποστηρίξῃ, τι τὸ ὁποῖον νὰ δώσῃ νέαν κίνησιν εἰς τὴν ὀνήσκουσαν καρδίαν του, νῆαν ἐνεργητικότητο εἰς τὸ καταβεβλημένον πνεῦμά του, τι τέλος τὸ ὁποῖον νὰ τὸν συνδιαλλάξῃ μετὰ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας μόνον τὰς μελανὰς βλέπει σκιάς.

Παρὰ τῷ Ἑρρίκῳ Ἄσθωνι, τὸ ἀντίδοτον τοῦτο ἦτο ὁ ἔρωσ. Ἐγνώριζε πόσον αἱ ἐλπίδες του ἦσαν προπετεῖς, καὶ ἀφρονες αἱ ἐπιθυμίαι του· ἐντούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ἀποβάλλῃ. Ἐν τῇ ζωηρᾷ φύσει του, ὁ ἔρωσ ἀνεπτύχθη μετὰ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ταχύτητος ὑγιοῦς φυτοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ὀλίγος ἀήρ καὶ ἥλιος χρειάζεται ἵνα ὠριμάσῃ· παρὰ τῷ ὀρφανῷ, ὁμοιάζε πρὸς τὸ τρυφερὸν ἐκεῖνο ἄνθος τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσει τὰ ἀβρὰ πέταλά του εἰς τοὺς ἀσπασμούς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον σπεύδει νὰ τὰ συστήλῃ εἰς τὴν προσέγγισιν τῆς δρόσου τῆς ἐσπέρας.

Ὁ Ἑρρίκος ἠσθάνετο τὸν κίνδυνόν του· ἀλλὰ, καθὼς τὸ γοητευμένον πτηνόν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῆ. Ὁ κίνδυνος οὗτος ἦτο ὡς τὰ μεθυστικὰ ὄνειρα τὰ ὁποῖα προξενεῖ τὸ ὄπιον καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐγκραταλίπεται εἰς τὸ ἡδὺ τοῦτο δηλητηριαν, ἀνευ ἐλπίδος καὶ σχεδὸν ἐναντίον τῆς φρονήσεως.

Πάντες ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν ἀπερικο-
ψίαν τοῦ θείου, ὅς τις ἠνέχετο τόσῳ ἐλευθέρας
σχέσεις μεταξύ τῆς ἀνεψιάς του καὶ τοῦ ἀνε-
ψιῦ τοῦ ἀγρονόμου του· τοῖς ἐσυγχώρει νὰ
περιπατῶσιν ὁμοῦ καθ' ἐκάστην, πεζοὶ
ἢ ἑφιπποὶ, διότι, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ
σωτήρος της ἡ Ἐλλεν ἐγένετο δόκιμος ἵπ-
πεύς· καὶ ὁ Μαρτίνος, ὁ ἵπποδαμαστής,
ἐδάμασε τόσον τὸν ἵππον ὥστε ἦτο ἐπί-
σης εὐάγωγος ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς νέας κόρης
ὡς καὶ ὑπὸ τὴν ἐαυτοῦ. Ἡ μίστρες Ζάρμου
ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀποδοκιμαστικῶς,
καὶ ἡ τροφὸς ὠργίζετο ὅτι χωρικός ἐτόλ-
μα νὰ προσβλέπη ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αὐτὴ
ἐν τῇ φιλοστοργῇ ὑπερηφάνεια της, ἐκρι-
νεν ἀξίαν διαδύματος· παρετήρησε δὲ ἡ
ὀξυδερκής Ἰνδὴ ὅτι ἡ κυρία της δὲν ἐγέ-
λα πλέον ὅτε τὴν ἐμέμφετο ἐπὶ ἀνισό-
τητι πρὸς τὸν Ἑρρίκον.

Μέχρι τότε, οὔτε ἡ παιδαγωγός, οὔτε
ὁ σκευοφύλαξ, οὔτε ἡ τροφὸς ἐτόλμησαν
νὰ ἀνακοινώσωσι τὰς ὑποψίας των εἰς τὸν
σὴρ Οὐίλλιαμ. Ὁ σεβασμὸς ἐπέβαλλε σιω-
πὴν εἰς τοὺς δύο πρώτους, τὸ δὲ μίσος
εἰς τὴν τελευταίαν. Ἡ τροφὸς ἐθεώρει τὸν
βαρῶνον ὡς τὸ μόνον ἐμπόδιον εἰς τὴν
ἐπιστροφὴν τῆς Ἐλλεν εἰς τὴν Ἰνδίαν,
ὅπερ αὐτὴ ἐπεθύμει ἐμπραχῶς. Ἡ ψυχρό-
της τοῦ τὴν ἐπάγωνεν· ἐξελάμβανε τὴν
εὐπρέπειαν αὐτοῦ ὡς ὑπερηφάνειαν· ἡ ἀ-
μαυρὰ μεγαλειότης τοῦ Φρουρίου τὴν ἐ-
πίεζε· τὴ ἐφάνετο ὅτι ἐκατοίκει τάφον,
καὶ ἐπεθύμει τὸν λαμπρὸν οὐρανὸν καὶ
τὸν φαιδρὸν βίον, ἀλλὰ τὸν ὄλως ὑλικόν,
τῆς πατρίδος της, ὑποῦ αἱ γυναῖκες θε-
ραπεύονται ὡς εἰδῶλα, λατρεύονται
διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλ' ὄχι διὰ τῆς
ψυχῆς.

Ἡ ἀπερικοψία τοῦ βαριόνου δὲν προήρ-
χετο οὔτε ἐξ ἐλλείψεως φυσικῆς διορα-
τικότητος, οὔτε ἐξ ἀδιαφορίας διὰ τὴν
ἀνεψίαν του, ἀλλὰ ἐξ ἄλλης ἰδιαιτέρας
ὄλως αἰτίας· ὁ ἔρωσ εἶχε πρὸ τόσου και-
ροῦ παύσει νὰ ξενίζετο ἐν τῇ καρδίᾳ
του, ὥστε ὀλίγα ἔχνη τοῦ πάθους τούτου
ἔμεινον, ἐκτὸς ἂν λάβωμεν ὡς τοιαῦτα
τὰ ἀλγη ἀτινα τῷ ἀφῆκεν, ἀλγη πικρὰ
καὶ σκληρὰ· καὶ ἐνῶ ἡ ἀκάνθα ἐπιπλεγμένη
τὴν πληγὴν, εἶναι ἀρκετὰ φυσικὸν νὰ λη-
σμονήσῃ τις τὸ θαυμάσιον ἄρωμα τοῦ ἀν-
θους, καὶ νὰ λησμονήσῃ ἐπίσης ὅτι καὶ
ἄλλοι δύνανται νὰ συλληφθῶσιν ὡς ὑμεῖς.

Οἱ δύο ἔραστοι, διότι ἠγαπῶντο ἐξί-
σου, εὐρίσκοντο ἐν τῷ κήπῳ θαυμάζοντες
μῖαν τῶν ὠραίων ἐκείνων δύσεων τοῦ ἡ-
λίου τὰς ὁποίας ὁ Κλαύδιος Λορραίν ἤ-
θελεν ἐκλάβει ὡς σκηνὴν τῆς Ἰταλίας,
τόσον ὠραῖον ἦτο τὸ φῶς, τὸ χρυσεῖον
τὴν λίμνην καὶ τοὺς λόρους, τόσῳ πλούσιοι
οἱ χρωματισμοὶ οὓς ἐδίδεν εἰς τὰ φυλ-
λώματα! Ἀμφότεροι ἐσιώπων· ἦσαν λίαν
εὐτυχεῖς ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὅς εἰς τοῦ ἄλλου
ὥστε νὰ διακόψωσι τὸ θέλητρον τοῦτο
διὰ λέξεων, οἵτινες δὲν ἤθελον εἰσθαι οὔτε
ἡ ἡχὴ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν ὁ ἀήρ, με-
στός ἀρωμάτων μυρίων ἀνθέων, τὰ ὁποῖα
ἐκλινον μόλις ὑπὸ τὴν πνοὴν του, ἦτο
τόσῳ καθαρὸς καὶ τόσον ἥσυχος, ὥστε ἡ-
κουον εὐκρινῶς τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν,
αἵτινες ἐπέσρεπον εἰς τὴν κυψέλην των φέ-
ρουσαι τὸ γλυκὺ λάφυρον τῆς ἡμέρας.

Ἄλλ' ἂν καὶ οἱ νέοι ἔραστοι ἐσιώπων,
αἱ καρδίαι των διελέγοντο διὰ τῆς συμ-
παθείας ἦν ἡσθάνοντο ἀμφότεροι ἐκ τῆς
θαυμασίας φύσεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ των ἦσαν
εὐγλωττοί, διότι μόλις ὁ εἷς παρετήρει
νέον τι θέλητρον εἰς τὸ γελῶν τοπεῖον,
ἀμέσως δι' ἑνὸς βλέμματος τῷ ἐδείκνυεν
εἰς τὸν ἄλλον καὶ τῷ ἐκοινωνεῖ τὴν εὐ-
χαρίστησιν ἦν ἡσθάνετο αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Διὰ τὴν Ἐλλεν, τοῦτο ἦτο εὐτυχία κα-
θαρὰ καὶ ἀμιγῆς ὡς ἡ ἀθωότης της· ἐὰν
τὰ αἰσθηματὰ της ἦσαν βαθέα, ἦσαν ὁμοῦ
καὶ γαλήνια ὡς ἡ ἡρεμος λίμνη, ἦν οἱ
λόφοι ἐπροφύλασσαν ἐκ τῆς βιαίας πνοῆς
τῆς τρικυμίας. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν οὕτω καὶ
διὰ τὸν σύντροφόν της· ὑπῆρχε μίγμα ἐν
τῷ χρυσῷ τῆς εὐδαιμονίας του. Ἐνίοτε,
τὸ θλιβερὸν φάσμα τοῦ μέλλοντος ἐδεί-
κνυτο μετὰ τῶν ἀνθέων τῶν κοσμούν-
των τὸ παρὸν καὶ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς
του: « Ἡ εὐτυχία αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ διαρκέσῃ! εἶναι ὄνειρον, εἶναι παραλο-
γισμὸς, εἶναι παραφροσύνη! »

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἴστατο ἡ τροφὸς
κατασκοπεύουσα αὐτούς. Ἡ ἀπουσία τοῦ
τέκνου της ἐκάλεε ἔτι τῆς μίς Δεβέρ,
τὴν ἀνησύγει, καὶ λαβοῦσα τὸ ἐπανωφό-
ριον τῆς Ἐλλεν ἤθελε προφασίζομένη ὅτι
ἤθελε νὰ τὴν προφυλάξῃ τῆς ἐσπερινῆς
δρόσου. Ἡ Ἰνδὴ, αὐτὴ ἡ ἴδια, δὲν ἠδύ-
νηθη νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ, θεωροῦσα τοὺς
δύο νέους, ὅτι ἀπετέλουν ζεῦγος θελκτι-
κόν. Ἀλλ' ὁ Μίραν ὡς καὶ ἡ Ἐλλεν εἶχον ἀ-

νατραφῆ παρ' αὐτῆς· ἠγάπα ἀμφοτέρους καὶ
εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τοὺς συμπεύσῃ, ἵνα ὀνη-
θῇ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Ἰνδίαν.

Ἡ Ζάρα σπανίως ὑπεχώρει εἰς τὰς ἐπι-
χειρήσεις της.

— Ἀγαπῶνται! ἐψιθύρισε· τὸ ἀναγι-
νώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, ἐν τῇ
σιωπῇ των, ἐν ταῖς ὀνειροπολήσεσιν αὐ-
τῶν. Ἡ πληγωμένη περιστρεφά εἶναι σιω-
πηλὴ· τὸ ἄσμα τὸ φαιδρῶνον τὸ δάσος
προέρχεται ἐκ τοῦ πτηνοῦ τὸ ὁποῖον δὲν
ἐπλήγωσεν ἔτι ὁ σκληρὸς κυνηγός! Ποῦ
θέλει καταλήξῃ τοῦτο; Εἰς τὸν θάνατον
τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο, ἴσως· διὰ τὴν δυσ-
τυχίαν ἀμφοτέρων, βεβαίως! . . . Τὸ τέ-
κνον μου σύζυγος χωρικοῦ! προσέθηκε περι-
φρονητικῶς, ἐνῶ ὁ εὐγενέστερος νέος τῆς
Ἰνδίας ἐπιζητεῖ τὴν χεῖρά της! Οὐδέ-
ποτε . . . οὐδέποτε! Ὁχι Ἐλλεν, ὡς ὁ
ἀετιδεὺς πρέπει νὰ ἐνοηθῇ μετὰ τοῦ ὁ-
μοίου σου ἢ νὰ μαρυνθῇ ἐν τῇ ἀπομο-
νώσει καὶ τῇ στειρώσει!

Θέλουσα ἡ τροφὸς νὰ τοὺς κατασκο-
πεύσῃ ὅσον τὸ δυνατόν προσεκτικῶς καὶ
ἐπὶ πολὺ, διέμεινε ἀκίνητος ὡς εἰδῶλον
τῶν ναῶν τῆς γενεθλίου της γῆς, προσέ-
βλεπε μετ' ἐκφράσεως ψυχρᾶς καὶ ἀπα-
θοῦς τὸ νεαρὸν ζεῦγος, τοῦ ὁποῖου ἐφάνι-
νετο ἐπρηξάουσα καὶ οἰκτιροῦσα τὴν εἰ-
μαρμένην.

— Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι μεγαλοπρεπῆς,
μὲς Δεβέρ! εἶπεν ὁ νέος, διακόπτων πρῶ-
τον ἤδη τὴν σιωπὴν. Ἀναμφιβόλως δὲν
ἔχει τὴν ζωηρότητα Ἰνδικοῦ τοπεῖου, τοὺς
χαριέντας φοινίκας, τὴν πλουσίαν βλά-
στησιν, τὰς φανταστικὰς παγόδας οὔτε
τὸν ἀνέφελον οὐρανὸν του· αἱ καλλοναὶ
τούτου, ἐὰν πρέπει νὰ εἶπω οὕτω, εἶναι
σκυθρωπότεραι καὶ μελαγχολικώτεραι·
ὁμιλοῦσι περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν ἢ
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· θαμβόνοσιν ὀλιγώτε-
ρον, ἀλλὰ εὐχαριστοῦσι περισσότερον.

— Διεγράψατε δι' ὀλίγων λέξεων τὰς
διαφοράς τῶν δύο τόπων, ἀπεκρίθη ἡ
Ἐλλεν· θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἐμείνατε εἰς
τὴν Ἰνδίαν!

— Ἀνέγνωσα πολλὰς περιγραφὰς τῆς
ὠραίας ταύτης χώρας, ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρί-
κος ἐρυθριῶν· ἀλλ' ἐλησμόνησε νὰ προ-
σθέσῃ ὅτι ἐνδιαφέρετο εἰς τὰς ἀναγνώ-
σεις ταύτας ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐγνώρισε τὴν
χαρίεσσαν σύντροφόν του.

— Ἴσως, ὑπέλαβεν ἡ Ἐλλεν, προτίθε-
σθε νὰ ἐπισκευθῆτε τὴν Ἀνατολήν;

— Δὲν ἔξέρω, ἀπεκρίθη ὁ νέος, τὸν
ὁποῖον ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐξήγαγε τῶν ὀ-
νειροπολήσεών του. Εἶμαι ὡς λέμβος ἀ-
νευ πηλαδίου καὶ πυξίδος εἰς τὴν διάκρι-
σιν τῶν κυμάτων καὶ τῆς τύχης. Δυνατὸν
νὰ ῥιφθῶ ἐπὶ τινος ἐρήμου παραλίας ἀνευ
δένορου ὑπὸ τὸ ὁποῖον νὰ κλίνω τὴν ἀ-
πελπὴν καρδίαν μου!

— Ἴσως εἰς τινὰ νῆσον γλοερᾶν, ὅπου
θέλετε εὐρεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν!
Διατί, Ἑρρίκος! διατί ἀμφιβάλλεις περὶ
τῆς ἀγαθότητος τῆς Προνοίας ἢ περὶ τῆς
ἰσχύος τῆς φύσεώς σου;

— Δὲν μὲ χρειάζεται δύναμις, ἐψιθύ-
ρισεν ὁ νέος μετὰ πάθους, οὔτε σκοπός.
Ἀλλὰ μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ τέρματος
τῆς φιλοδοξίας μου βλέπω φραγμὸν ἀνυ-
πέρβλητον, ὥστε τὸ θάρρος μου ἐκλύει
καὶ αἱ ἐλπίδες μου αὐτὰ ἀπόλλυνται!

— Ἀνυπέρβλητον!

— Ναί! διότι ὑψώθη καὶ διετηρήθη
ὑπὸ τῶν προλήψεων τοῦ κόσμου, τῶν δια-
κρίσεων τῆς τάξεως καὶ τοῦ μηκτυρισμοῦ
τῆς ἐπιπλάστου ζωῆς· εἰς μῖαν λέξιν, ἵνα
ἐννοήσατε ἡμέσεως: ὑπὸ τῆς διαφορᾶς
τοῦ γένους.

Τώρα ἐρυθρίασεν ἡ Ἐλλεν, διότι ἂν καὶ
ὁ Ἑρρίκος οὐδόλως ὑπενήχησεν αὐτὴν διὰ
τοῦ λόγου, αὕτη τὸ ἐνόησε κάλλιστα.

Εἶναι ἐκπληκτικὸν πῶς ἡ νοημοσύνη
γίνεται ἐτοιμος εὐθύς ὡς ἡ καρδία ἐνδια-
φέρεται.

— Φοβοῦμαι, εἶπεν αὕτη μετ' ἀνάπαυ-
λαν ὀχληρὰν δι' ἀμφοτέρους, ὅτι ἡ ὠραιότης
τῆς ἐσπέρας ταύτης ἐμάκρυνε πολὺ
τὸν περίπατόν μας· θὰ ἦναι σχεδὸν σκό-
τος ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Ἐπίπληξις! ἐσκέφθη ὁ Ἑρρίκος ἀ-
ναστενάζων· μὲ ἐνοεῖ καὶ προσεβλήθη
ἴσως ἐκ τῶν λόγων μου.

Ἐὰν ἠδύνατο ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ τῆς Ἐλλεν, μεθ' οἴας ταχύτητος οἱ
παλμοὶ της ὑπεχώρησαν εἰς τὴν μάλλον ἡ-
ρεμον κυκλοφορίας. Διότι ἐπαλλεν ὡς
περιστρεφά ἔντρομος μαντεύσασα τὴν κε-
κρυμένην ἐννοιαν τῶν λόγων της.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ τροφὸς, ἧτις
ἐξῆλθε τῆς κρύπτῆς της, ὅθεν τοὺς κατε-
σκόπευεν, ἐνεφανίσθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.
Ἀλλὰ, μολονότι προσέβλεψε τὴν Ἐλλεν

εταστικώς, αὕτη δὲν ἐφάνη, οὔτε τεθαρου-
ετημένη οὔτε ἔντρομος.

— Ζάρα! τῆ εἶπε μετὰ τόνου ἐκδη-
λοῦντος ἐκπληξιν.

— Τὴν ἐσπέραν πίπτει δρόσος, ὑπέ-
λαβε ἡ Ἰνδὴ ῥίψασα εἰς τοὺς αἰμούς τῆς
νέας σάλιον ἐκ κασμιρίου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην, εἶπε μετὰ ψυ-
χρότητος ἡ Ἑλλεν δύνασαι νὰ ἐπιστρέψης
εἰς τὴν οἰκίαν.

Καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονα τοῦ συνο-
δοῦ τῆς, διεβύθη πρὸς τὸ φρούριον. Αἱ
ἐπανηλλειμέναί μέμψεις τῆς τροφοῦ ὅτι
ἡγάπα τὸν Ἑβρῆικον Ἀσθωνα, ἐπλήγωσαν
τὴν ὑπερηφάνειάν τῆς ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι
τὸ σάλιον ἦτο πρόφασις ἵνα τοὺς κατα-
σκοπεύσῃ, καὶ, πρῶτον ἤδη ἐπὶ ζωῆς τῆς,
ἡ ὠρχία καὶ εὐγενὴς κόρη κατέδειξεν εἰς
τὴν Ζάραν τὴν διαφορὰν τῆς κοινωνικῆς
θέσεως αὐτῶν, ἂν καὶ τοῦτο τὴν ἐλύπει
ἐπίσης ὡς καὶ τὴν τροφὸν τῆς.

Αὕτη, ἡ Ζάρα, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγ-
μὰς ὡς προσηλωμένη ἐπὶ τῆς θέσεώς τῆς·
οἱ μέλανες ἄφθελμοὶ τῆς ἀπῆστραπτον ἐξ
ὄργης. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἐπλήσθησαν
δακρύων, καὶ καλλίτεροι στοχασμοὶ ἐ-
πῆλθον εἰς τὸ πνεῦμά τῆς.

— ἔχει δίκαιον! ἐσκέπτετο, ἔχει δι-
καιον! ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ἐμπρέπει. Εἶναι
δίκαιον ἡ ὑπερέτρια νὰ ταπεινοῦται ὑπὸ
τῆς κυρίας τῆς. Πληρώνομαι διὰ τὰς ὑπη-
ρεσίας μου . . . Ἀλλ' ὄχι διὰ τὸν ἔρωτά
μου, προσέθηκεν ὑπερηφάνως. Δὲν ὑπάρ-
χει χρυσὸς ἵνα πληρωθῇ οὗτος, οὔτε ἡ
μέριμνα μεθ' ἧς ἡγρύπνησα ἐπὶ τῆς νη-
πιότητός τῆς, οὔτε ἡ τρυφερότης ἡ περι-
σσότερον ἡ μητρική, ἣν ἡ καρδιά μου ἡ-
σθάνθη πάντοτε δι' αὐτήν. ἔλαβε τὴν
ζωὴν ἐκ τοῦ κόλπου ὃν πρὸ μικροῦ ἐπλή-
γωσεν, ὅτε ἡ φύσις ἠρνεῖτο εἰς τὴν μητέ-
ρα τῆς τὸ γλυκύτερον πλεονέκτημα τῆς
μητρικότητος . . . θέλω τὴν σώσει, θέλω
τὴν σώσει ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτήν! Ἡ ἄφρων
κόρη δύναται νὰ μὲ ὑβρίσῃ, ἀλλ' ἡ σύζυ-
γος τοῦ Μίραν· Ἀφαξ θέλει μὲ ἀγαπήσῃ
καὶ μὲ εὐχαρίστει!

— Πλησιάζοντες εἰς τὸ φρούριον ἡ Ἑλλεν
καὶ ὁ συνοδὸς τῆς συνήνεκταν ἕνα τῶν
ὑπαρξάντων ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ Ζόε
Βέαν, τοῦ ὑπερέτου τοῦ ἀγρονόμου Ἀσθω-
νος, αὐτοῦ ἀκείνου ὅστις ἀνῶδευσε τὸν Ἑβ-
ρῆικον μετὰ τὴν θάραν τῶν ἀγαλοπύργων.

οἱτινες ἐπέφερον τὴν διδασχὴν τοῦ ἐφημε-
ρίου Ὁρμ.

— ὦ! κύριε Ἑβρί, ἀνέκραξεν ὁ χωρι-
κός, χαίρω ὅτι σὲ εὔρον· διότι ἀσχημα-
πράγματα συμβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Μήπως ὁ θεὸς μου εἶναι ἀσθενής;

— Ὄχι· πιστεύω ὅτι εἶναι περισσότε-
ρον λυπημένος παρὰ ἀσθενής. Ἐκυρὰ ὀλοὲν
κλείει καὶ ὁ κύριος εἶναι ὠχρὸς καὶ κα-
ταβεβλημένος. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τοὺς
εἶδα τόσον θλιμένους, ἐκτὸς ὅταν ὁ υἱὸς
τοῦ δικολάβου ἔμπευ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶ-
δε τὸ πλοῖον ἀντραπὲν εἰς τὸ ἀκρωτή-
ριον τοῦ Καρρόου.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἀνέκραξεν ὁ
νέος ἀνυπομόνως.

— Πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἤξεύρω νὰ
σὲ εἰπῶ, κύριε Ἑβρί, παρ' ὅτι ἦλθε μία
ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ γραμμα-
τοκομιστὴς Δίκ-Μάγερ, εἶπεν ὅτι ἔρχεται
ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ὁ ἀγρονόμος μ' ἔστειλε νὰ
σὲ παρκαλέσω νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως, κύ-
ριε Ἑβρί. ἔφερα τὴν γραία φοράδα δ' ἐμὲ καὶ
τὸν πυρρὸν διὰ σέ.

Ἐπιστολὴ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, τί ἐσήμαινε
τοῦτο; ὁ πρῶτος στοχασμὸς τοῦ νεανίου
ἀνῆλθεν εἰς τὸν πατέρα του, ὅστις, πρὸ
τόσων ἐτῶν, δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς·
μήπως ἄρ' ἔτι διέκοψε τὴν μυστηριώδη
ταύτην σιγήν; (ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΔΙΑΒΑΤΗΣ.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

Ὁ διαβάτης εἶναι ἄνθρωπος ὁμοιάζων
μὲ ὄλους τοὺς ἀθρώπους καὶ μὴ δυνάμε-
νος νὰ δεακριθῇ παρ' οὐδενός.

Πάν ὅ,τι μᾶλλον ὁμοιάζει μὲ τὸν δια-
βάτην εἶναι ἄλλος διαβάτης.

Διαβάται μόνον εἰς τοὺς Παρισίους ὑ-
πάρχουσιν· ὁ ἐπαρχιώτης ἀγνοεῖ ἢ ὀλί-
γον εἰξεύρει τί ἐστὶ διαβάτης.

Ὁ γνωστός ἄνθρωπος δὲν εἶναι διαβά-
της· εἰς τὰς ἐπαρχίας γνωρίζουσι κατὰ
τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς εἰναι αὐτός ὁ ἄν-
θρωπος καὶ ποῦ ὑπάγει.

Δὲν πρέπει νὰ συγχώρηται τὸν περιπα-
τητὴν μὲ τὸν διαβάτην.

Ἄνθρωπος περιπατῶν φαίνεται ὅτι ὑ-
πάγει πανταχοῦ ἢ ὅτι δὲν ὑπάγει οὐδα-
μοῦ. Ὁ διαβάτης εἶναι ἄνθρωπος ὑπάρχων
εἰς τι μέρος.

Ἄνθρωποι περιπατοῦντες, ἔστω καὶ ἀ-
σκόπως, εἶναι ἄνθρωποι ἀλληλοζητούμε-
νοι καὶ φαίνονται ἐλθόντες ὅπου ἤλθον
ἐπίτηδες ἵνα ἴδωσιν ἀλλήλους. Οἱ δια-
βάται εἶναι ἄνθρωποι συναντώμενοι, δια-
σταυρούμενοι, καὶ οἱτινες εἰς τὸν παραγ-
κωνίσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διέρχονται χω-
ρὶς οὔτε κανὲν ἀπαρατηρήσωσιν ὅτι συνην-
τήθησαν.

Ὁ διαβάτης εἶναι ἄνθρωπος μόνος καὶ
ὅστις μένει μόνος ἐν μέσῳ ὄλων, ὅστις
δὲν φροντίζει διὰ σᾶς καὶ ὅστις σᾶς εἶναι
ἀδιάφορος, — ἀδίκως ἴσως, — διότι πᾶς
διαβάτης εἶναι μυστήριον.

Τὸν διαβαίνοντα τοῦτον τὸν περιμένει
ἴσως ἡ ἔρωμένη σου.

Αὐτός, ἴσως θὰ ἀρπάσῃ τὴν περιουσίαν
σου, τὸν φίλον σου, τὴν εὐδαιμονίαν σου.

Θὰ τὸν ἀγαπήσῃς αὖριον, προσφιλὴς
ἀναγνώστρια· σὺ δὲ ἀναγνώστα, σταμά-
τησον αὐτόν, πιθανόν ἢ τύχη σου νὰ ᾖναι
εἰς τὰς χειράς του.

Ζητεῖτε φίλους, ζητεῖτε συζύγους, ζη-
τεῖτε ἐραστὰς, ζητεῖτε ὅ,τι σᾶς λείπει;
Διὰ τὸν διαβάτην οὗτος νὰ μὴ γίνῃ ὅ,τι
ζητεῖτε;

Οἱ Παρίσιοι εἶναι ἡ πόλις τοῦ κόσμου
ὅπου δύναται τις νὰ κάμῃ, προκειμένου
περὶ διαβατῶν, πλεῖστα συμπεράσματα.
Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ὁδῷ οὐδὲν διακρίνει
τὸν ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ὁ δια-
βάτης δύναται νὰ ᾖναι, κατὰ τὸ δοκοῦν
τοῦ θεατοῦ, ὑπουργός ἢ μέγας ὑποκριτής,
πρίγκηψ ἢ βουλευτής, πρέσβυς ἢ οἰοσδή-
ποτε πολίτης. Καὶ, ὅπως ἡ καλλονὴ ἀ-
γαπωμένης γυναικὸς ὑπάρχει εἰς τὰ μῶ-
ματα ἐκείνου ὅστις τὴν ἀγαπᾷ, οὕτω καὶ
ἡ ποιότης διαβάτου ὑπάρχει εἰς τὰ ὄμ-
ματα τοῦ ἐξετάζοντος αὐτόν.

Διὰ τὰς γυναῖκας, ὁ διαβάτης εἶναι
ἄνθρωπος ὅστις τὰς βλέπει ἢ δὲν τὰς
βλέπει, ὑβρὶς ἢ φιλοφροσύνη, ἐνίοτε καὶ
τὰ δύο. Ἐὰν ᾖναι ὑβρὶς, πρὸς τί νὰ γίνῃ
λόγος; Ἐὰν ᾖναι φιλοφροσύνη, ποῦ συνί-
σταται τὸ κακόν; Παρ' ἐνός ἀγνώστου, ἐ-
νός διαβάτου, πᾶς ἔπαινος γίνεται δεκτός.
Δὲν εἶναι προσβλητικὸς, καὶ εἶναι ἀφιλο-
κερδής. — Ἀλλ' ἄρ' ἔτι αἱ γυναῖκες προ-

τιμῶσι τοὺς ἀφιλοκερδεῖς ἐπκίλους;

Διὰ τὸν διάστημα καὶ τὸν οἰκηματῖνον,
ὁ διαβάτης εἶναι ζωσὴ ὑβρὶς καὶ μάθημα
ταπεινώσεως· εἶναι ὁ αἰγμάλωτος θαδί-
ζων παραπλεύρως μὲ τὸν νικητὴν, ἐνθυμι-
ζων αὐτῷ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος, καὶ ὅτι
ὄλοι οἱ ἄνθρωποι ὁμοιάζουσι.

Διὰ τὸν πολυάσχολον, ὅστις τρέχει εἰς
τὰς ὑποθέσεις του, ὁ διαβάτης ἐμπόδιον
μόνον εἶναι ὕλικόν.

— Διὰ τὸν κακοδιάθετον, ὁ διαβάτης
εἶναι ἐχθρὸς.

— Διὰ τὸν δυστυχῆ, ὁ διαβάτης εἶναι
εἰς ἔτι ἀδιάφορος.

— Διὰ τὸν ἐρωτευμένον, ὁ διαβάτης
εἶναι μὴδέν.

— Διὰ τὸν παρατηρητὴν, ὁ διαβάτης
εἶναι παρατήρησις.

— Διὰ τὸν φιλόσοπον, ὁ διαβά-
της εἶναι ἡ μονὰς τοῦ συστήματός
του.

— Διὰ τὸν ἐνοχον, ὁ διαβάτης εἶναι
κίνδυνος.

— Διὰ τὸν μέθυσον, εἶναι φίλος.

— Διὰ τὸν ζηλότυπον καὶ διὰ τὸν
φιλόδοξον, εἶναι ἀντιζηλος.

— Διὰ τὸν φιλόργυρον εἶναι κλέπτης.

— Διὰ τὸν πτωχόν, εἶναι ἐλπίς ἐκα-
τοντάκις ψευθεῖσα!

— Διὰ τὸν μὴδὲν ἔχοντα, ὁ διαβάτης
εἶναι πάντοτε ἄνθρωπος ἔχων τι.

Ὁ διαβάτης λοιπόν εἶναι ὃν μόνον ἀνα-
φορικόν, ὅπερ, καθ' ἐκεῖντό, οὐδὲν ἄλλο θὰ
ἦτο ἡ διαβάτης, καὶ ὅπερ δὲν προσλαμ-
βάνει ἀξίαν ἰδιαιτέρην εἰμὴ ἐὰν συναν-
τηθῇ καὶ κριθῇ.

Ἡ ὁδὸς εἶναι τὸ βασιλείον τοῦ διαβά-
του· ὅταν γίνῃ ἄφαντος, τὸ βασιλείον
εἶναι κενόν, ἡ ἐρημία καὶ ἡ σιωπὴ ἐγκα-
θίστανται καὶ δὲν μένει ἔχνος τῆς δια-
βάσεώς του.

Ἡ ὁδὸς, δὲν εἶναι ἡ γῆ ὀλόκληρος; Τί
μένει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ διέβη;

Ἄλλ' ἐν τῇ ὁδῷ, ὡς καὶ ἐν ὀλόκληρου
τῆς γῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν μείνη τί-
ποτε ἀφοῦ διέβη, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τι
ὅταν διέρχεται — διότι ὁ διαβάτης εἶναι
— οἱ διαβάται, — δηλαδὴ τὸ θερμότερον
αἷμα ὅπερ δύναται νὰ βῆ εἰς τὰς φλέβας
μεγάλης πόλεως.

Βλέπων τις ὅλα ταῦτα τὰ ἀντίθετα
συναντώμενα χωρὶς νὰ ἀντικρουσθῶσι, χω-

ρίς νὰ ἰδωθῶσι, — τὴν χαρὰν πλησίον τῆς δυστυχίας, τὸν γελῶντα πλησίον τοῦ κλαίοντος, τὸ ἔγκλημα πλησίον τῆς ἀρετῆς, τὸν καταθλίβοντα πλησίον τοῦ θύματος του' — βλέπων τις τὸν ἄσκοπον τοῦτον συμφρυμὸν τῶν συμφερόντων, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν μᾶλλον ἐναντίων κινήματων, τῶν χειροτέρων καὶ τῶν καλλιτέρων, τὴν μονότονον ταύτην πλημμυρίδα καὶ ἄμπωτιν τῶν ὁποίων ὁ στοχασμὸς φαίνεται ὑπάρχων ἐν τῇ λέξει ταύτῃ: «Παραμέρισε νὰ περάσω,» θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς ὑπερίσχυσε, καὶ ὅτι δὲν ἀπαντᾷ τις εἰς Παρισίους εἰμὴ ἄτομα καὶ ὄχι κοινωνίαν.

Ἐξέλθετε τῆς ἀπάτης' συμβαίνει ἐνίοτε ὥστε καθ' ὥρας ἐπισήμους τὰ πεπλανημένα ταῦτα μέλη νὰ ἐνοῦνται αἴφνης' αἱ δυνάμεις αὗται, πρὸ ὀλίγου μεμονωμένοι, εὐρίσκουσι κέντρον κοινόν' αἱ μονάδες αὗται, τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἐπιμελῶς εἶχον διαχωρίσει, συναθροίζονται ἀφ' αὐτῶν, καὶ παρατηροῦσιν ὅτι σχηματίζουσι ἀριθμὸν' αἱ χεῖρες συνθλίβονται, αἱ καρδίαί ἐναγκαλίζονται, καὶ ἐν τῷ πλήθει τούτῳ, ὅπου κατ' ἀρχὰς μόνον διαβάτας ἐβλέπετε, ἀναγκάζεσθε μετ' ὀλίγον νὰ χαιρετήσετε τὸν τρομερὸν λαὸν τῶν Παρισίων, τοῦ ὁποίου οἰκία εἶναι ἡ ὁδὸς, τὸν ὁποῖον δὲν πιστεύουσιν ὅταν δεικνύεται, καὶ ὅστις ὑπῆρξεν ὁσάκις τὸ ἐκάλεσεν ἡ ἀνάγκη, — καὶ εἰς πείσμα πάντων τῶν πραγμάτων καὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων, — ὁ πρῶτος λαὸς τῆς γῆς.

A. Γ. ΣΚΑΛΙΔΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Ἡ θεία Πρόνοια ἐκληροδότησε τὴν φιλίαν, τὸν ἄσπιλον τοῦτον ἀδάμαντα, ἐὰν ὄχι εἰς τὰς καθαρὰς καρδίας, — διότι τις δύναται νὰ καυχῆθῃ εἰς τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας του; — ἀλλ' ὅμως εἰς τὰς ἀγαθὰς. Αἱ κοῦφαι καὶ διεστραμμέναι καρδίαί ἐξ ὀνόματος μόνον γινώσκουσι τὴν ἱεράν ταύτην Θεάν, καὶ καταγελῶσιν αὐτῆς, ὡς οἱ ἀκόλαστοι ἐμπαίζουσι τὰς τιμίας γυναίκας, διότι δὲν δύνανται νὰ τὰς ἐξευτελίωσι.

Dumas.

Τὰ δάκρυα εἶναι ἐνίοτε τὸ ὑπερβολικὸν μεϊδίωμα τοῦ ἔρωτος.

Stidhal

* * *

Καρδίαί τινὲς καὶ πνεύματά τινά εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας' παντοῦ ὅπου συναντῶνται ἀναγνωρίζονται' ἀληθὲς ὅτι οὐδέποτε εἶδον ἀλλήλας' ἀλλ' αἱ ψυχαί, αἱ μὴδέποτε ἰδοῦσαι ἀλλήλας, δὲν ἀναγνωρίζονται εἰς τὸν οὐρανόν;

Dumas.

* * *

Τὸ πρῶτον δάκρυ τοῦ ἔρωτος εἶναι ἀδάμας, τὸ δεύτερον μαργαρίτης, τὸ δὲ τρίτον ἀπλοῦν δάκρυον.

Achille Poinselot.

E * * *

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ καὶ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ προβλήμ.

θ υ μ α

υ μ η ν

μ η λ η

α ν η ρ

Οἱ ἐξῆς ἔλυσαν τὸ πρόβλημα τοῦτο διαφορετικῶς.

Ἐν Ἀθήναις

Ἐλπίς Σ. Κολιάτσου.

" "

Δ. Ι. Μαλοκίνης. Φ. Ν.

" "

Χριστόφορος Κοντῆς. Φ. Θ.

" "

Γεώργιος Παράσχου.

" "

Νικόλαος Δοντᾶς.

" "

Ε. Λαζαρίτης ἀνθυπασπ.

" "

Νικόλαος Λάτας.

" "

Ἀλέξανδρος Ολύμπιος.

" "

Κ. Ι. Δραγούμης.

" "

Γ. Σακελαρίδης.

Ἐν Σύρῳ

Κ. Πανουργιάς.

" "

Δ. Βασιλειάδης.

Ι. Γ. Φραγκιάς.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Β'.

κ ε ρ α ς

ε . . . .

ρ . . . .

α . . . .

ς . . . .

Σημ. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν τὰς πρὸς λύσιν τῶν προβλημάτων τούτων συνθήκας διότι ἑκατὸν περίπου συνδρομηταί μας ἀπέτυχον. Αἱ λέξεις πρέπει νὰ ᾖναι σημαντικαὶ ἐννοίας, ὀρθογραμμέναι, οὐσιαστικὰ ἀφηρημένα ἢ συγκεκριμένα καὶ ἐπίθετα, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ καὶ πτώσεως ὀνομαστικῆς.

ΔΡΑΧΜΑΙΑ.

Η Εθνική Βιβλιοθήκη αναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Ἐγχειρίδιον τῆς Θρησκείας καὶ Μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων διὰ τὰ Γυμνάσια, συνταχθὲν μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ **Heinrich Wilhelm Stoll**, μεταφρασθὲν δὲ ἐκ τῆς Ἁ. ἐκδόσεως ὑπὸ Περικλέους Ἰασιμίδου. Μετὰ 32 εικόνων. Τιμᾶται ἀντὶ δραχμῶν πέντε καὶ ἡμισείας.

Ὁ Ἱερεὺς τῶν Ἐλευσινίων ὑπὸ Θ. Ι. Κολοκουτρώνη.

Ἱστορία τῆς Μυθιστοριογραφίας παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὑπὸ Κωνσταντίνου Ι. Δραγούμη. Τιμᾶται δραχ. 3.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖσα μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ **J. G. Findel**, μεταφραστῆσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ **E. Γάνδελ**, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ 5 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκηται ἐκ 12 τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις **N. Β. Νάκη**, **Σ. Σοφῆ** καὶ **Τεφαρίκη** ὡς καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδὸς Κόδρου ἀριθ. 5. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς Ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν.

ΒΡΑ Ο Π Ο Ρ Η Σ Τ Ε Σ.

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἔτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθν. Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχμῶν 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος **Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ**) ἀντὶ δραχμῶν 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἀλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.